

ΑΠΟΘΗΚΗ

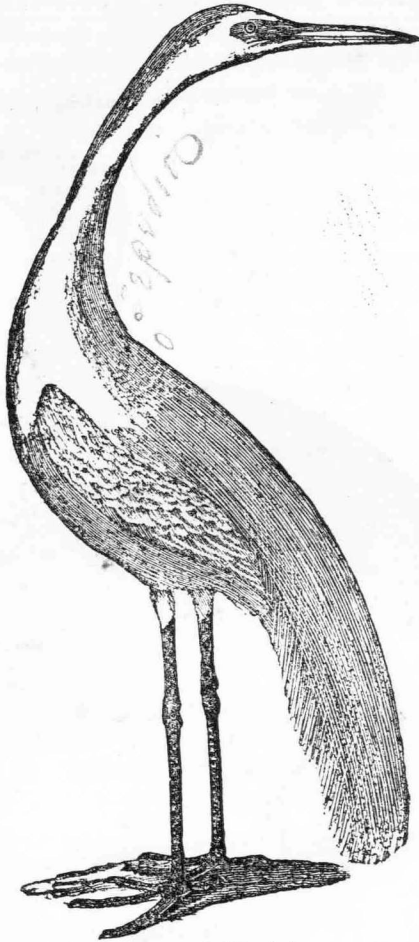
ΤΩΝ

ΩΦΕΛΙΜΩΝ ΓΝΩΣΕΩΝ.

ΜΑΡΤΙΟΣ, 1840.]

[ΑΡΙΘ. 39.]

Ο ΕΡΩΔΙΟΣ.

Λευκός Έρωδιός.

Οι Γέρανοι, οί Πελαργοί, και οί Έρωδιοί, συγγενεύουν τὰ μέγιστα πρὸς ἀλλήλους· διακρίνονται δὲ, ὁ μὲν γέρανος φαλακρὰν ἔχων τὴν κεφαλὴν· ὁ πελαργός, γυμνὴν τῶν ὀφθαλμῶν τὴν περιφέρειαν· ὁ δ' ἔρωδιός, ὀδοντωτὸν, ὡς πριόνιον, τὸν μέσον ἐκάστου ποδὸς δάκτυλον.

Τοῦ ἔρωδιου ὑπάρχουσι πολυάριθμα εἶδη· ὁ Ἀριστοτέλης ἀναφέρει τρία μόνον τὰ κυριώτερα, λέγων, (Β. Σ'. Κ. α.), 'Τῶν δ' ἔρωδιῶν ἔστι τρία γένη· ὁ τε πέλλος, καὶ ὁ λευκός, καὶ ὁ ἀστερίας καλούμενος.' Κοινότερος ἐκ τούτων εἶναι ὁ πέλλος ἔρωδιός, τοῦ ὁποίου τὸν τράχηλον στολιζει κρεμαστὸς λόφος στενῶν ὑπομαύρων

3 δ'.

πτερῶν. Ὁ Brisson ἀπαραριθμεῖ τεσσαράκοντα εἶδη, διάφορα τὸ μέγεθος, τὸ σχῆμα, καὶ τὰ πτερά· καὶ μὲ δυνάμεις προσηρμοσμένας εἰς τοὺς τόπους τῆς αὐτῶν διατριβῆς, ἢ τὸ ἰδιαίτερον ἐκάστου ἐπιτήδευμα. Ἄλλ' ὅσον καὶ ἂν διαφέρωσιν οἱ ἔρωδιοὶ κατὰ τὸ χρῶμα, τὸ μέγεθος, ἢ τὸ σχῆμα τοῦ ράμφους, ἅπαντες ὅμως ἔχουσι τὰ αὐτὰ ἦθη, ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν χαρακτῆρα, δειλοὶ ὄντες, ἄρπαγες, καὶ ὀκνηροὶ, καὶ, μ' ὅλον τοῦτο, ἀπληστον ἔχοντες ἀδηφραγίαν. Ἄλλα μὲν πτηνὰ παχύνονται διὰ τῆς πολυφαγίας· ταῦτα δὲ, ἂν καὶ ὀλεθριώτατα καὶ παρὰ φύσιν λαίμαργα, ἔχουν πάντοτε σώματα ἰσχνὰ καὶ θνησιμαῖα.

Ὁ κοινὸς ἔρωδιός εἶναι ὡς πρὸς τὸν ὄγκον αὐτοῦ ελαφρότατος, ζυγίζων μόνον περὶ τὴν μίαν ὀκτὼ καὶ ἕν τετάρτον, μολονότι μῆκος μὲν ἔχει τριῶν ποδῶν καὶ τεσσάρων δακτύλων, μετρούμενον ἀπὸ τὴν ἄκραν τῶν ἐμπροσθίων δακτύλων εἰς τὴν ἄκραν τοῦ ράμφους, ἕκτασιν δὲ πτερύγων, ὑπὲρ τοὺς πέντε πόδας. Ῥάμφος ἔχει μακρότατον, πέντε δακτύλων ἀπὸ τὴν ἄκραν εἰς τὴν βάσιν· ὄνυχας μακροὺς καὶ ὀξεῖς, τὸν δὲ μέσον ὀδοντωτὸν ὡς πριόνιον. Πλήν, ἂν καὶ φαίνεται διὰ πόλεμον καθωπλισμένος, χαρακτηρίζεται, ὡς προείπαμεν, ὑπ' ὀκνηρίας καὶ δειλίας, ὥστε φεύγει καὶ ἀπὸ τὸν μικρότατον ἰέρακα.

Οἱ ἔρωδιοὶ ἐμποροῦν μὲν νὰ λογίζωνται ὡς ὄρνεις ἀποδημητικοί, ἀλλ' εἰς πάντα τόπον στίχουν ἢ ἀναχωροῦν κατὰ τὴν ἀφθονίαν ἢ ἔλλειψιν τῆς τροφῆς. Πούποτε δὲν εὐρίσκονται πάμπολλοι, ἂν καὶ ὑπάρχωσιν εἰς ὅλα σχεδὸν τὰ μέρη τῶν βορεινῶν καὶ εὐκράτων χωρῶν τῆς Παλαιᾶς Ἡπείρου, ἰσως δὲ καὶ τῆς Νέας. Κατὰ τὴν Εὐρώπην πλεονάζουν μᾶλλον εἰς τὴν Ἀγγλίαν, Γαλλίαν, καὶ Ὁλλανδίαν.

Τὰς φωλεὰς κατασκευάζουσι ἐφ' ὑψηλῶν δένδρων, καὶ μάλιστα δρυῶν, σιμώτατα ῥυάκων καὶ βάλτων. Ἡ φωλεὰ εἶναι χωρητικὴ, συνισταμένη ἐξωτερικῶς μὲν ἀπὸ κλαδίσκου, ξηρὰς βοτάνας, καὶ καλάμους, ἐσκεπασμένη δ' ἔσωθεν μὲ πτερά καὶ μαλλίον. Εἰς ταύτην ἐναποθέτει τὰ ὠὰ ἢ θήλεια, τρία τὸν ἀριθμὸν ἢ τέσσαρα, ἰσομεγέθη περίπου μὲ τὰ τῆς κοινῆς ὄρνιθος, ἀλλὰ πλέον μακρῶν, καὶ πρασινωπὰ μελάγχρονα χωρὶς κηλίδων. Ὁ ἄρρην δὲν συμμετέχει ἀπὸ τὸ βάρος τοῦ ἐπωασμοῦ· ἀλλὰ περιπίπτει εἰς ζήτησιν τροφῆς, ἐνόσω ἢ θήλεια τὸν γόνον αὐτῆς ἐπιμελεῖται. Ἀγαπᾷσι μάλιστα τὴν συντροφίαν τῶν κοράκων, οἵτινες ὅμως

πολλάκις αφαρπάζουσι τὰ ὕδα· οἱ δὲ ἰέρακες, αἱ γαλαῖ, καὶ αἱ ἰκτίδες, φέρουσιν ἑλεθρον εἰς τὰ νεογνά. Καὶ οἱ δύο γονεῖς προβλέπουσι τὴν τροφήν τούτων, ἀφθονίαν ἰχθύων εἰς αὐτὰ φέροντες. Ἄλλ' ἅμα γένωσιν ἱκανὰ εὐκόλως νὰ πετώσι, διώκονται ἀπὸ τὴν φωλεάν, καὶ προβαίνουν ἕκαστον ἀποκεχωρισμένον εἰς ζήτησιν τῆς ἰδίας αὐτοῦ τροφῆς.

Οἱ δὲ ἠλικιωμένοι ὄρνεις, περὶ τὰ μέσα τοῦ Αὐγούστου τὰς φωλεὰς ἀφίνοντες, περιπλανῶνται ἀπὸ ῥύακος εἰς ῥύακα, καὶ ἀπὸ λίμνης εἰς λίμνην, συνεργόμενοι, καὶ τάγματα συγκροτοῦντες βαθμηδὸν αὐξανόμενα, καθόσον ἐγγίξει ἡ ψυχρὰ τοῦ ἐνιαυτοῦ ἄρα. Περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ φθινοπώρου ἀπαντῶνται πολλάκις συντροφίαι ἀπὸ εἴκοσι ἕως τριάκοντα εἰς τὸν αὐτὸν τόπον ὡς δὲ σφοδρῆν τὸ ψύχος, ἀρχίζουσι τὰς πρὸς νότον μεταναστεύσεις.

Ἡ τροφή αὐτῶν σύγκειται, ὡς ἐπιτοπλεῖστον, ἀπὸ ἰχθύας τῶν γλυκέων ὑδάτων, μάλιστα δὲ ἀπὸ τὸν γόνον τοῦ κυπρίνου καὶ τῆς θράσσης. Πρὸς καταδίωξιν τούτων ἐμβαίνουν εἰς τὰ ὕδατα μέχρι τῶν γονάτων (ἢ μᾶλλον τοῦ γόνατος, καθότι ἐπιστηρίζονται μόνον ἐπὶ τοῦ ἐνὸς ποδός) καὶ στέκουσι ἡσύχως περιμένοντες τὴν προσέγγισιν τῶν ὀφθαλμῶν. Παρητηρήθη δὲ οὐχὶ μόνον ὑπὸ τῶν χυδαίων, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τῶν πλέον ἀξιοπίστων ἀνδρῶν, ὅτι τὰ ἰχθύδια συνέρχονται πολυάριθμα πέριξ αὐτῶν· καὶ ἡ κοινὴ μὲν ἐξήγησις τούτου εἶναι ὅτι τὰ σκέλη τῶν μεταδίδουσι ὁσμὴν τινὰ ἰδιαιτέραν εἰς τὸ ὕδωρ, ἣτις ἐφέλκεται τὰ ὀφθαλμῶν πρὸς τὸν αὐτῶν ἑλεθρον. Ἄλλὰ πολὺ πιθανώτερον φαίνεται ἐκ νεωτέρων παρατηρήσεων, ὅτι τὴν ἐλκυστικὴν ταύτην δύναμιν λαμβάνει τὸ ὕδωρ ἀπὸ τὰ εἰς αὐτὸ πίπτοντα περιττώματα τοῦ ὄρνιθος, τὰ ὅποια, ὡς ἐκ πείρας ἀπεδείχθη, ἀδηφάγως κατατρώγουσι οἱ ἰχθύες. Ὁ καιρὸς τοῦ ἀλιεύειν εἶναι συνήθως πρὸ τῆς ἀνατολῆς ἢ μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου. Γενικῶς καταπίνουσι ὀλόκληρον τὸ θήρυμα· λέγεται δὲ ὅτι πολλὰ χέλια διαφεύγουσι ἀπὸ τὰ ἐντόσθια τῶν ζωντανῶν, ὡστε πολλάκις κατατρώγονται καὶ δευτέρον ὑπὸ τῶν λαιμάργων ἐρωδιῶν. Ἐκτὸς τῶν ἰχθύων, οἱ βάρραχοι συνιστῶσιν οὐ μικρὸν μέρος τῆς τροφῆς αὐτῶν κατὰ δὲ τὸν χειμῶνα, εἰς κοχλίας καὶ σκώληκας συχνὰ περιοριζόμενοι, ἀπομένον πτερά μόνον καὶ κόκκαλα.

Οἱ ἐρωδιοὶ πιάνονται διαφοροτρόπως. Ποτὲ μὲν τουφεκίζονται ἐνῶ ἀλιεύουσι, ἢ ἐνῶ βραδέως εἰς τὰς ὄχθας περιίπτανται. Ἄλλοτε ἰχθύς προσκολλᾶται εἰς ἄγκιστρον ἐπὶ σχοινίου δεδεμένον, καὶ ἀφίνεται νὰ κολυμβᾷ ἐπὶ τῶν ὑδάτων, ὅπου οἱ ἐρωδιοὶ συχνάζουσι· ὡστε, τρώπον τινὰ, καὶ αὐτοὶ ἀλιεύονται. Ὅτε ἤκμαζον εἰς τὴν Εὐρώπην ἢ διὰ τῶν ἰεράκων ἄγρα, ὑπέρτατος αὐτῆς κλάδος ἐλογίζετο ἡ καταδίωξις τοῦ ἐρωδιοῦ· καθότι αἱ ἰσχυραὶ αὐτοῦ πτέρυγες, ἀνώτεραι παντὸς ἄλλου πτηνοῦ ἰσομεγέθους, ἐνίσχυαν αὐτὸν νὰ ἀναβαίνει εἰς ἀπίστευτον σχεδὸν ὕψος, καὶ οὕτω παραπολὺ νὰ βασανίζει τὰς τοῦ ἰεράκος δυνάμεις.

Νεὸς πιασθεὶς, εὐκόλως συνειθίζει τὴν αἰχμαλωσίαν

ὁ ἐρωδιός· ἀλλ' οἱ πρεσβύτεροι, πᾶσαν τροφήν ἀποποιούμενοι, φοροῦν ἀπὸ τὴν ἀφαγίαν. Ἦτα ποτὲ συνήθεια εἰς τινὰ μέρη τῆς Εὐρώπης, ὅπου οἱ ἐρωδιοὶ ἐχρειάζοντο πρὸς ἐξάσκησιν τῶν ἰεράκων, μετὰ βίας νὰ γυμνάζουσι τὴν κοιλίαν αὐτῶν ἀπὸ τροφῆν, καὶ νὰ δένωσι ψάδας κομμάτιον περὶ τὸν τράχηλον αὐτῶν, ἵνα νὰ μὴ δύνανται πλέον νὰ τὴν ἐξεμῶσι. Κάποτε ὁμοῦς ἡμερόνουνται καὶ οἱ γηραλέοι, καὶ μάλιστα οἰκαιοῦνται μετὰ τοὺς ἀνθρώπους· ἱστορεῖται ὅτι ἕνας, ἀφοῦ καιρὸν τινὰ ταῦ παρεγέμισαν ἀπὸ τροφῆν τὴν κοιλίαν, καὶ τοῦ ἔδεναν τὸν τράχηλον, διὰ νὰ μὴ τὴν ἀπορρίπτῃ, ἡμερώθη ἐπὶ τῶ σούτον, ἵνα πετώμενος ἠκολούθει τὸν κύριον αὐτοῦ, ἤρχετο εἰς τὸν οἶκον προσκαλούμενος, καὶ τροφήν ἐλάμβανεν ἐξ ἀνθρώπων χειρῶν.

Ἄστερίας Ἐρωδιός.

Ἄστερίας Ἐρωδιός· ἔχει χαρακτηριστικὸν ἰδιάζον μελαγχολικὴν τινὰ, τρομερὰν βοήν, ἣτις, τὸ ἑσπέρας συνήθως ἀκουομένη, προξενεῖ δυσεξάλειπτον ἐντύπωσιν. Ὁμοιάζει τὸν διακεκομμένον τοῦ ταύρου μυκηθμόν, βαθυτέρα ὁμοῦς καὶ τρανωτέρα, εἰς ἐνὸς μιλίου ἀπόστασιν ἀκουομένη, ὡς νὰ προήρχετο ἀπὸ τινος φοβεροῦ ἔντος, εἰς τὰ βάθη τῶν ὑδάτων διατρίβοντος.

Ὁ τὸν φρικώδη ὁμοῦς τούτου ἦγον ἐκπέμπων ὄρνεις δὲν εἶναι τοῦ πέλλου ἐρωδιοῦ ἰσομεγέθους, ἀλλὰ μικρότεροι, ἀσθενέστερον ἔχων ῥάμφος, περὶ τοὺς τέσσαρας μόνον δακτύλους μακρόν. Ἀπὸ τὸν πέλλον διαφέρει ὁ ἀστερίας ἐρωδιός κατὰ τὸ πλεῖστον μέρος εἰς τὸ χρῶμα, ὃν ἐν γένει ὑπωχρον χίτρινον, μετὰ μαύρα στίγματα καὶ μαύρας σειράς. Ὁ λάρυγξ αὐτοῦ εἶναι ἀμύδιος εἰς

παραγωγὴν τοῦ ἦχου, διὰ τὸν ὅποιον τόσον φημίζεται· τὸ κάτω μέρος αὐτοῦ, τὸ εἰς τοὺς πνεύμονας διασχιζόμενον, ἔχει λεπτὴν ἐλευθέρην μεμβράναν, ἣτις δύναται, ἀέρος πληρουμένη, νὰ ἐκκενοῦται κατ' ἀρέσκειαν. Ἀκούονται δὲ ὡς ἐπιτοπλεῖστον οἱ μυκηθμοὶ οὗτοι ἀπὸ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἔαρος ἕως τὰ τέλη τοῦ φθινοπώρου· καὶ μολονότι διεγείρουσι εἰς ἡμᾶς φόβον, δὲν εἶναι εἰμὴ προσκλήσεις ἐρωτικαί, ἢ γαμηλίου χαρᾶς ἀποτελέσματα.

Τὴν ἡμέραν κρύπτεται ἀφῶνος εἰς τὰ ὑδατώδη χόρτα, ἀρχίζει δὲ τὸ κρᾶξιμον αὐτοῦ πρὸς τὸ ἑσπέρας, βῶν ἐξάκις ἢ ἐπτάκις, ἔπειτα δὲ παύων δέκα ἢ εἴκοσι λεπτά, καὶ πάλιν τὸν αὐτὸν ἦχον ἀνανεῶν. Τὸ κρᾶξιμον ὁμοῦς τούτου ποτὲ δὲν ἐκπέμπει πλὴν ἀτάραχος ὦν καὶ ἐλευθέρως. Ὅταν πατηθῶσι τὰ χορταρώδη αὐτοῦ καταγώγια, ὅταν φοβῆται ἢ περιμένη τὴν προσέγγισιν ἰχθύου, φυλάττει ἄκραν σιωπὴν. Παρομοίως καὶ εἰς αἰχμαλωσίαν εὐρισκόμενος, ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τοῦ ἀνθρώπου, οὔτε φωνὴν ἐκβάλλει, οὔτε ζωὴν χαίρειται, οἰκτρὸν ὄρνεον διαμένον, ἐξίσου ἀνίκανον ἀγάπης ἢ διδασκαλίας. Ἄλλ' ἂν καὶ πάντοτε τοὺς μυκηθμούς αὐτοῦ ἀφίην ἐν μοναξίᾳ, ἔχει κραυγὴν τινὰ, γενικῶς ἀκουομένην ὁπόταν τὴν ἄγραν συλλαμβάνῃ, καὶ ποτὲ ἐκ φόβου προσερχομένην.

Ἄστερίας ἐρωδιός δὲν εἶναι οὔτε τόσον ὀλέθριος, οὔτε τόσον ἀδηφάγος, ὅσον ὁ πέλλος. Τρώγει βατράχους, ἔντομα, καὶ φυτὰ· μολονότι δὲ τόσον ὁμοῦς τοῦ πέλλου ἐρωδιοῦ κατὰ τὸ σχῆμα, πολὺ ὁμοῦς διαφέρει αὐτοῦ κατὰ τὰ ἦθη καὶ τὰς ὀρέξεις. Ὁ πέλλος οἰκοδομεῖ τὴν φωλεάν αὐτοῦ εἰς τὰς κορυφὰς τῶν ὑψηλοτάτων δένδρων· ὁ ἀστερίας χαμηλὰ μετὰ τῶν εἰς τὰ ἐλη χόρτων. Ὁ πέλλος γεννᾷ τέσσαρα ὅλα· ὁ ἀστερίας ἐπτά ἢ ὀκτώ. Ὁ πέλλος τρέφει πολλὰς ἡμέρας τὰ νεογνά του· ὁ ἀστερίας μετὰ τρεῖς ἡμέρας ὀδηγεῖ αὐτὰ πρὸς τροφήν. Εἰς βραχυλογίαν, ὁ πέλλος εἶναι ἰσχυρὸς καὶ νεκρώδης, ἀπὸ ζῶα τοπλέον τρεφόμενος· ὁ ἀστερίας γεμάτος καὶ παχύς, καθότι τρώγει καὶ φυτὰ, ὅταν λείψωσι τὰ ζῶα.

Ἡ πρὸς τὸ πτηνὸν ἄρα τοῦτο ἔχθρα τῶν χυδαίων δὲν προέρχεται ἀπὸ τὰς ἀδηφάγους ὀρέξεις, ἀλλ' ἀπὸ τὴν βαθεῖαν μελαγχολικὴν αὐτοῦ βοήν. Ἐνθυμοῦμαι εἰς τὸ χωρίον, ὅπου ἐξώδευσα τὴν παιδικὴν ἡλικίαν μου, πόσον τρόμον ὁ ἦχος αὐτοῦ διήγειρεν· ἐλογίζοντο αὐτὸν ὡς κακοῦ προμήνημα· καὶ ἂν ἀπέθνησκέ τις, ἔλεγαν ὅτι τὸ κακὸν ἦτον ἀναπόφευκτον, διότι ὁ νυκτικὸς εἶχε προειπεῖν αὐτό· ἂν δ' ἐτύχαινε κάνας νὰ μὴν ἀποθάνῃ, ὁ φόβος βωδίου ἢ προβάτου ἐπλήρωνε τὴν προφητείαν.

Ὅποιον ὁμοῦς καὶ ἂν ἐμπνέη φρίκην εἰς τοὺς ἀπλοῦς, τὸ χρέας αὐτοῦ τιμᾶται τὰ μέγιστα ὑπὸ τῶν τρυφηλῶν. Διὸ καὶ τόσον προθύμως ζητεῖ αὐτὸν ὁ ὄρνιθοθήρας, ὅσον τὸν ἀποφεύγει ὁ χωρικός· ὦν δὲ ὄρνεις βραδύπτερος, σπανίως διασώζεται.

Ὁ Λευκερώδιος Πλατύραμφος εἶναι ὄρνις ἀποδημητικὸς, οὐχὶ πολὺ ἄγριος, καὶ ὀλίγον τὴν μετὰ τοῦ ἀνθρώ-

Λευκερώδιος Πλατύραμφος.

που συμβίωσιν ἀποστρεφόμενος. Εὐρίσκεται εἰς ὅλας σχεδὸν τὰς χώρας τοῦ παλαιοῦ κόσμου. Πλεονάζει μάλιστα κατὰ τὸ θῆρος εἰς τὰ ἐλώδη παράλια τῆς Ὀλλανδίας· βλέπεται προσέτι εἰς τὴν Προυσίαν, Σιλεσίαν, καὶ Πολονίαν, καὶ προβαίνει ἕως εἰς τὴν Λαπωνίαν. Καθόσον ὁ χειμὼν πλησιάζει, μεταναστεύει εἰς θερμότερας χώρας, καὶ διατρίβει εἰς διάφορα μέρη τῆς Ἀφρικῆς, ἐκτεινόμενος μέχρι τοῦ Ἀκρωτηρίου τῆς Καλῆς Ἑλπίδος.

Συχνάζει δὲ περὶ τὰς λίμας καὶ τοὺς ποταμούς. Τὴν φωλεάν κτίζει ποτὲ μὲν ἐφ' ὑψηλῶν δένδρων, ποτὲ δὲ μετὰ καλάμων καὶ σπάρτων, καὶ τὰ ὅλα εἶναι ἀπὸ δύο ἕως τέσσαρα, γενικῶς τρία, κάποτε ὀλόλευκα, συνεχέστερον δὲ λευκὰ σεσημειωμένα μετὰ σκοτεινὰ ἐρυθρὰ στίγματα.

Ὡς ἐπιτοπλεῖστον οἱ λευκερώδιοι πλατύραμφοι τρώγουσι βατράχους, φρόνους, καὶ ὄφεις· ἐξ ὧν, μάλιστα εἰς τὸ Ἀκρωτήριον τῆς Καλῆς Ἑλπίδος, ἀφανίζουσι πλῆθος μέγα. Οἱ δὲ κάτοικοι τῆς χώρας ἐκείνης ὑπολήπτουσι αὐτοὺς ὅσον οἱ ἀρχαῖοι Αἰγύπτιοι τὴν ἴβιν, καὶ τοὺς ἀφίνουσι ἐλευθέρως νὰ περιτρέχωσιν εἰς τοὺς οἴκους των.

ΠΕΡΙ ΑΔΟΛΕΣΧΙΑΣ.

Ἡ ΜΕΝ ἄδολεσχία εἶναι ἀπέραντος σειρά λόγων ἀπροβουλεύτων καὶ ἀσυναρτήτων. Ὁ δὲ ἀδολεσχός τοιοῦτος, ὡστε, καθίστας πλησίον ἐκείνου, τὸν ὅποιον δὲν γνωρίζει, πρῶτον μὲν ἐγκωμιάζει τὴν γυναῖκά του· ἔπειτα διηγεῖται τὸνειρον, τὸ ὅποιον εἶδε τὴν νύκτα· ὑστερον ἐπαριθμεῖ ἐν πρὸς ἐν ὅσα βράματα εἶχε εἰς τὸ δεῖπνον. Ἐπειτα, προχωρῶν εἰς τὴν ὁμιλίαν, λέ-

γει, ότι οί σημερινοί άνθρωποι είναι πολλά πονηρότεροι τῶν παλαιῶν· καὶ ὅτι ὁ σίτος ἐτιμήθη εἰς τὴν ἀγορὰν καὶ ὅτι πολλοὶ ξένοι ἔρχονται· καὶ ἡ θάλασσα πλέεται καλῶς ἀπὸ τῶν Διονυσίων καὶ ὑστερον· καὶ ἂν ὁ Θεὸς βρέξῃ, θέλουσιν εὐτυχῆσαι τὰ γεννήματα, καὶ ὅτι τὸ ἐρχόμενον ἔτος θέλει γεωργῆσαι τὸν ἀγρὸν του· καὶ ὅτι ὁ Δάμιππος ἔστησε μεγάλην λαμπάδα εἰς τὰ μυστήρια· καὶ, Πόσοι εἶναι οἱ κίονες τοῦ ὠδείου, καὶ, Ὅτι χθὲς τοῦ ἤλθεν ἐμετός· καὶ, Ποία ἡμέρα εἶναι σήμερον; καὶ, ἂν τὸν ὑποφέρῃ τις, δὲν ἀναχωρεῖ, ἀλλ' ἐξακολουθεῖ νὰ λέγῃ, ὅτι τὸν Βοηδρομιῶνα εἶναι τὰ μυστήρια, καὶ τὸν Πυανεψιώνα, τὰ Ἀπατούρια, καὶ τὸν Ποσειδεῶνα, τὰ εἰς τοὺς ἀγροὺς ἑορταζόμενα Διονύσια. Πρέπει λοιπὸν νὰ φεύγῃ τις τάχιστα τοὺς τοιοῦτους ἀνθρώπους, καὶ ἀνιστάμενος ν' ἀπομακρύνῃται, ἂν θέλῃ νὰ μὲνῃ ἀνενόητος ἀπὸ πυρετόν. Διότι εἶναι δύσκολον νὰ συνδιατρίβῃ τις μὲ τὸς μὴ διακρίνοντας μήτε καταπαύσεως καιρὸν, μήτ' ἐργασίας.—ΘΕΟΦΡΑΣΤΟΣ.

ΣΠΑΝΙΑ ΤΙΜΙΟΤΗΣ.

ΚΑΤΑ τὸ διάστημα τοῦ ὑπὲρ ἀνεξαρτησίας πολέμου εἰς τὴν Βόρειον Ἀμερικὴν, ἀπλοῦς τις γεωργὸς, τὸνομα Ρικάρδος Ἰάξων, ἔκρινε χρεὸς αὐτοῦ νὰ ἐνωθῇ μὲ τὰ Ἀγγλικά στρατεύματα κατὰ τῶν ἰδίων ὁμογενῶν· πρὶν ὅμως ἐκτελέσῃ τοῦτο, συνελήφθη, καὶ εἰς περιστάσεις, αἰτινες ἀναμφιβόλως ἀπεδείκνυναν τί ἐμελέτα ὦν δὲ πολὺ τιμιώτερος παρὰ ν' ἀρνηθῇ τὸ σκοπούμενον, παρεδόθη εἰς τὸν ἀστυνόμον, καὶ ἐβλήθη εἰς τὴν φυλακὴν. Ἦτο δὲ αὕτη εἰς τόσον κακὴν κατάστασιν, ὥστε εὐκόλως ἠμποροῦσε νὰ διαφύγῃ· ἀλλ' εἰς τὰς χεῖρας τῆς ὑπαρχούσης ἐξουσίας εὐρισκόμενος, ἔκρινεν ἄδικον τὸ νὰ δραπετεύσῃ, στοχασθεὶς ὅτι ἐξίσου ὠφελεῖ νὰ ἐνδύθῃ ὅπλα ὑπὲρ τοῦ βασιλέως, καὶ νὰ ὑποφέρῃ τῆς πράξεως αὐτῆς τὰς συνεπείας.

Ἀφοῦ ἐκάθισεν εἰς τὴν φυλακὴν ὀλίγας ἡμέρας, ἐξήτησεν ἄδειαν παρὰ τοῦ ἀστυνόμου νὰ ἐκβαίῃ τὴν ἡμέραν διὰ νὰ ἐργάζεται, ὑποσχόμενος τακτικῶς νὰ ἐπιστρέφῃ τὴν νύκτα. Τόσον δ' ἐγνωρίζετο ὁ ἄδολος αὐτοῦ καὶ φιλοδίκαιος χαρακτήρ, ὥστε ἡ ἄδεια τὸν ἐδόθη ἀμέσως· ὁκτώ δὲ μῆνας ἐξήρχετο κατ' ἡμέραν εἰς ἐργασίαν ὁ Ἰάξων, τακτικῶς τὴν νύκτα εἰς τὴν φυλακὴν ἐπανερχόμενος. Τὸν Μάϊον ἠτοιμάσθη ὁ ἀστυνόμος νὰ μεταφέρῃ αὐτὸν εἰς τὴν κωμόπολιν Springfield, ὅπου ἐμελλε νὰ κριθῇ δι' ἔγκλημα καθοσιώσεως. Ὁ Ἰάξων εἶπεν, ὅτι ἁμαρτία ἦτο νὰ γένη τόσος περιττὸς κόπος καὶ τόσον περιττὸν ἐξοδόν· ὁ ἀστυνόμος δὲν ἦτο χρεὶα νὰ τὸν συνοδεύσῃ, καθότι αὐτὸς καὶ μόνος ἠμπορεῖ νὰ ὑπάγῃ.

Πάλιν ἐνεπιστεύθησαν εἰς τὸν λόγον τοῦ δεσμίου· ἐξεκίνησε δὲ μόνος νὰ παρουσιασθῇ διὰ κρίσιν καὶ βεβαίαν κατάκρισιν. Κατ' ὁδὸν ἐπρόφθασεν αὐτὸν εἰς τὰ δάση ὁ κύριος Edwards, μέλος τοῦ συμβουλίου τῆς Μασσακουσέττης, τὸ ὁποῖον, κατὰ τοὺς χρόνους ἐκείνους, εἶχε τὸν ὑπερῶν ἀποστολὴν ἀποστολῶν ἀποστολῶν.

Ὁ κύριος οὗτος ἠρώτησεν αὐτὸν ποῦ ὑπῆγαιεν. Ἐἰς Springfield, ἀπεκρίθη, νὰ κριθῶ διὰ τὴν ζωὴν μου.

Φθάσας εἰς τὴν κωμόπολιν, ἐκρίθη, εὐρέθη ἔνοχος, καὶ κατεδικάσθη εἰς θάνατον· ἐξητήθη τότε ἔλιος παρὰ τοῦ συμβουλίου. Ὁ πρόεδρος ἠρώτησεν, ἂν ἔπρεπε νὰ συγχωρηθῇ ὁ καταδίκος. Ἡ ὑπόθεσις, εἶπεν εἰς τῶν ῥητόρων, εἶναι ἀπὸ τὰς πλέον ἐναργεῖς· ἡ πράξις ἀναντιρρήτως ἦτον ἔγκλημα καθοσιώσεως, ἔχομεν δὲ ἀπόδειξιν ἐντελεστάτην· ἐάν ἐλεήσωμεν τοῦτον, δὲν βλέπω, τὸ κατ' ἐμὲ, πῶς ἔμποροῦμεν νὰ καταδικάσωμεν ἄλλον ὅποιονδήποτε. Ὀλίγαι κυβερνήσεις ἐνόησαν πόσον δίκαιον καὶ πολιτικὸν εἶναι τὸ ἐλεεῖν· ἡ σκληροκάρδιος γνώμη συνεισφέρει μὲ τοῦ καιροῦ ἐκείνου τὴν διάθεσιν, καὶ τὰ μέλη ἀλληλοδιαδόχως ἔστερξαν εἰς αὐτήν, ἕως ὅτου ἤλθεν ἡ ἀράδα τοῦ κυρίου Edwards νὰ ὁμιλήσῃ. Ἀντὶ δὲ νὰ προφέρῃ γνώμην, ἰστορήσεν ἀπλῶς τὰ τῆς παραδόξου διαγωγῆς τοῦ Ἰάξωνος, καὶ τὸ μετ' αὐτοῦ συναπάντημα εἰς τὰ δάση.

Πρὸς τιμὴν τῆς ἀνθρωπότητος, αὐδεὶς εὐρέθη νὰ ἐξασθενίσῃ τὸ ἀποτέλεσμα διὰ μιᾶς τῶν ζηρῶν ἐκείνων νομικῶν παρατηρήσεων, αἰτινες, ὡς ἀνεμοστρόβιλος τῆς ἐρήμου, μαραίνουσι τὴν καρδίαν, εἰς τὴν ὁποίαν φθάσῃ. Τὸ συμβούλιον ἤρχισε νὰ διστάζῃ· ὅτε δ' ἐν ἀπὸ τὰ μέλη ἐτόλμησε νὰ εἶπῃ, ὅτι ἄνθρωπος τοιοῦτος δὲν ἔπρεπε βέβαια νὰ σταλθῇ εἰς τὴν ἀγχόνην, τὸ φυσικὸν αἶσθημα τῆς φιλανθρωπίας καὶ τῆς δικαιοσύνης ὑπερίσχυσε, καὶ συγχώρησις ἐδόθη πάραυτα. Τόσον ἀληθεύει ὅτι εἶναι φρόνησις ἡ τιμιότης.

ΕΥΛΟΓΙΑ ΚΑΙ ΔΑΜΑΛΙΣ.

ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ τις Ἀγγλος ἀπέδειξεν ἐσχάτως, ὅτι ἡ εὐλογία καὶ ἡ δαμαλις ἔχουν τὴν αὐτὴν καταγωγὴν, καὶ ὅτι ἡ τελευταία εἶναι εὐλογία μεταδομένη εἰς τὴν ἀγελάδα. Αὐτὸς οὗτος ἐνωρθάλμισεν ἀγελάδας μὲ τὴν ὕλην τῆς εὐλογίας, τῆς ὁποίας αἱ ἐπὶ τῶν ἀγελάδων φλυκταίναι ὠμοάζαν μὲ τὴν ἐπιδερμίδα τῆς δαμαλίδος. Θέλων δὲ νὰ ἐπιβεβαιώσῃ τοῦτο, ἐνωρθάλμισε βρέφη μὲ τὴν ἐκ τῆς ἀγελάδας ὕλην, ὡς ἀνωτέρω τεχνηέντως μολυνθείσης, ὅθεν ἀνεφύη ὠραία καὶ φυσικὴ φλυκταίνικη δαμαλις· πρὸς ἀποχρῶσαν δὲ ἐξακρίβωσιν τοῦ ἀποτελέσματος τοῦτου, τὰ αὐτὰ βρέφη ὑπεβλήθησαν εἰς ἐνωρθάλμισιν μὲ εὐλογίαν, καὶ δὲν προεβλήθησαν ἀπὸ τὸ μολυσμα. Ἐπομένως εἰκοσιπέντε κατὰ συνέχειαν ἐνεργήθησαν ἐνωρθαλμίσεις μὲ τὸ ν' ὄν φάρμακον, τὸ ὁποῖον δύναται νὰ ὀνομασθῇ εὐλογώτερον ποικίλη δαμαλις, καὶ ἀνεφύησαν αἱ εὐχαριστότεραι φλυκταίναι.

Ὅσακις λοιπὸν ἡ εὐλογία ἀναφαίνεται βιαία εἰς τόπους, ὅπου εἶναι ἀδύνατος ἡ προμήθεια δαμαλίδας, ἔμπορεῖ νὰ ἐνωρθαλμίζεται μία ἀγελὰς μὲ εὐλογίαν, καὶ τὸ θανατηφόρον τοῦτο δηλητήριον, τὸ ἐπὶ τοσοῦτον ὀλέθριον εἰς τὴν ἀνθρωπίνην ζωὴν, μεταβάλλεται εἰς γλυκὺ ῥευστόν, ἱκανὸν νὰ διαφυλάξῃ ἐκ τοῦ μαιφόνου μολυσματικῶν ὄντων ἕξ αὐτοῦ ἕξελον ἐνωρθαλμισθῶν.

ΟΙ ΑΣΣΑΣΙΝΟΙ.

Συνέχεια καὶ τέλος ἀπὸ Σελ. 31.

ΤΗΝ φύσιν καὶ τὸ σύνταγμα τῆς αἰρέσεως τῶν Ἀσασσίνων περιγράφαντες εἰς τὸν προηγούμενον ἀριθμὸν, δίδομεν εἰς τοῦτον ὀλίγα τινὰ παραδείγματα τοῦ τρόπου, κατ' ὃν οἱ ευλαβεῖς λεγόμενοι ἐξετέλουν τὰς εἰς αὐτοὺς δίδομένας φοβεράς παραγγελίας.

Φρονιμώτερον ἐφαίνετο κάποτε εἰς τὸν Σεῖχην, δι' ἐπικειμένου κινδύνου νὰ χαλινώσῃ τοὺς κραταιοὺς ἔχθρους, ἢ διὰ φόβου νὰ ἐκνευρίξῃ αὐτοὺς, μᾶλλον παρὰ δολοφονίαν πραγματικὴν νὰ μεταχειρίζεται. Σουλτάνος τῆς Περσίας διήγειρέ ποτε τὴν ἔχθραν τοῦ Σεῖχου· οὗτος εἴλκυσε πρὸς ἑαυτὸν ἕνα ἐκ τῶν δούλων τοῦ Σουλτάνου, ἢ πιθανώτερον ὁ δούλος ἦτον Ἀσασσίνος ευλαβῆς, μετεσχηματισμένος· ἐνῶ δὲ ὁ Σουλτάνος ἐκοιμάτο, ἐνέπηξεν εἰς τὸ πάτωμα ὁ δούλος ζίφος πλησίον τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ. Ἐκθαμβος καὶ ἐντρομος ἀπέμεινεν ὁ ἡγεμὼν, ὅτε, ἐξυπνήσας, παρετήρησε τὸ φονικὸν ὄπλον· ἀλλ' ἔκρυψε τὸν φόβον. Μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἐπεμφε γράμμα ὁ Σεῖχος, εἰς τὸ ὁποῖον, διὰ φόβου καὶ θάρρους ὁμοῦ ζητῶν αὐτὸν νὰ ἐφελκύσῃ, ἔλεγεν, Ἐάν δὲν ἤμεθα πρὸς τὸν Σουλτάνον εὐδιάθετοι, ἠμπορούσαμεν νὰ ἐμπήξωμεν εἰς τὴν καρδίαν τὸ εἰς τὸ ἔδαφος ἐμπηχθῆν ζίφος.

Εἰς ἄλλην τινὰ περίστασιν, Βεζίρης ἐφρονεύθη ὑπὸ Ἀσασσίνου, ὅστις ἐμβῆκεν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν αὐτοῦ ὡς ἱπποκόμος. Μίαν τῶν ἡμερῶν, εἰσελθόντος τοῦ Βεζίρου εἰς τὸ ἱπποστάσιον νὰ θεωρήσῃ τοὺς ἵππους, ἐφάνη ἐνώπιον αὐτοῦ ὁ ψευδιπποκόμος χωρὶς ἐνδυμάτων, ὥστε νὰ μὴ δώσῃ κάμμιαν ὑπόψιν ὅτι ἐκράτει ὄπλα κεκρυμμένα· ἀλλ' εἶχε κρύψειν τὸ ζίφος εἰς τὴν χαίτην τοῦ ἵππου, τὸν χαλινὸν τοῦ ὁποῖου ἐκρατοῦσεν. Ὁ ἵππος ἀνεσηκώθη, καὶ μὲ πρόφασιν ὅτι τάχα ἐμελλε νὰ καθησυχάσῃ αὐτὸν διὰ χαϊδευμάτων, ἤρπασε τὸ ζίφος, καὶ θανασίμως ἐμαχαίρωσε τὸν Βεζίρην.

Ἄλλοτε πειραγθεὶς μὲ τὸν Σουλτάνον ὁ Σεῖχος, ἐπεμφε τοὺς ευλαβεῖς νὰ πυρπολήσωσι τὸ Χαλέπι μὲ καιομένην νάφθαν. Ὅλοι τοῦ διοικητοῦ καὶ τοῦ λαοῦ αἱ προσπάθειαι διὰ νὰ σβέσωσι τὴν πυρκαϊάν παντάπασιν ἐματαιοῦντο, καθότι, διὰ μέσων παραγομένη ὁμοίων τοῦ πολυφρυλλήτου Ἑλληνικοῦ πυρὸς, πεισματωδῶς ἀντίστατο εἰς τὴν τοῦ ὕδατος ἐνέργειαν. Πολλοὶ οἰκοδομαὶ διόλου κατανηλώθησαν, καὶ πλήθος πάμπλουτοῦν πολυτελῶν καὶ παντοίων πραγματειῶν ἐγιναν παρανάλωμα τῆς πυρκαϊᾶς. Οἱ Ἀσασσῖνοι ἔρριπταν νάφθαν εἰς τὰς ρύμας ἀπὸ τὰ δώματα τῶν οἰκῶν· εἰς δὲ τὸ μέσον τῆς συγχύσεως ἀπέφυγαν ἀβλαβεῖς τὴν δημοτικὴν λύσσαν.

Ἐπὶ τῶν ὁπαδῶν ἡ ὑπηκόων αὐτοῦ εἶχε παράδοξον ἐπιβρόχην καὶ δύναμιν ὁ Σεῖχος. Ὁ Σουλτάνος Μελεκσάχ ἔστειλέ ποτε πρέσβυν εἰς τὸν Σεῖχην διὰ νὰ τοῦ ζητήσῃ πίστιν καὶ πειθαρχίαν. Ὁ Σεῖχος, κατενώπιον τοῦ πρέσβευς, ἐκάλεσε τινὰς τῶν ὁπαδῶν αὐτοῦ εἰς τὸν θάλαμον. Νεώσας πρὸς ἕνα, Φονεύσου! εἶπε·

καὶ πάραυτα ὁ ἄνθρωπος ἐθανατώθη· εἰς δὲ ἄλλον, Κατακρημνίσου ἀπὸ τὸν προμαχῶνα!—μετὰ μίαν στιγμὴν ἔκειτο πτώμα κεκολοβωμένον εἰς τὴν περὶ τὸ φρούριον τάφρον. Στραφεὶς τότε ὁ Σεῖχος πρὸς τὸν ἐκτεπληγμένον καὶ ἐντρομον πρέσβυν, Ὅπως, εἶπεν, ὑπακούομαι ἀπὸ ἐβδομήκοντα χιλιάδας πιστῶν ὑπηκόων. Ταύτην δὲ ἀπόκρισιν εἰς τὸν κύριόν σου.

Μετὰ τινὰς χρόνους, ὁ τῆς Καμπανίας Κόμης Ἐρρίκος περῶν πλησίον τῆς τῶν Ἀσασσίνων περιοχῆς, ἐνῶ ὑπῆγαιεν εἰς τὴν Ἀρμενίαν, προσεκλήθη ὑπὸ τινῶν ἀπεσταλμένων τοῦ Σεῖχου νὰ ἐπισκεφθῇ τὸ φρούριον αὐτοῦ εἰς τὴν ἐπιστροφὴν. Ὁ κόμης ἐκλίενεν εἰς τὴν πρόσκλησιν· ὁ δὲ Σεῖχος ἔσπευσεν εἰς προὔπαντησιν, καὶ ὑπεδέχθη αὐτὸν ἐντιμότητα. Ἀνεβίβασεν αὐτὸν εἰς διαφόρους πύργους καὶ φρούρια, τέλος δὲ εἰς ἕνα ἔχον ὑψηλότητα πυργίδα. Ἐφ' ἐκάστης σκοπιᾶς ἴσταντο δύο φύλακες, λευκὰ ἐνδεδυμένοι· τὸ ὁποῖον ἦτο σύμβολον τοῦ ὅτι ἦσαν μεμνημένοι εἰς τὰ κρύφια δόγματα. Εἶπε δὲ ὁ Σεῖχος πρὸς τὸν κόμητα, ὅτι οἱ ἄνθρωποι οὗτοι ὑπήκουαν αὐτὸν καλλίτερα παρ' οἱ Χριστιανοὶ τοὺς ἰδίους ἡγεμόνας· καὶ, ἅμα ἔδωκε σημεῖόν τι, κατακρημνίσθησαν δύο αὐτῶν ἐκ τῆς κορυφῆς τοῦ πύργου, καὶ κατασυνετρίβησαν εἰς τὴν βᾶσιν. Ἐάν θέλῃς, εἶπεν ὁ Σεῖχος πρὸς τὸν ἐκτεπληγμένον κόμητα, ἅπαντες οἱ λευχείμονές μου θέλουσι κατακρημνισθῆν ὁμοιότροπως ἐκ τῶν προμαχῶνων. Ὁ Ἐρρίκος τοῦτο μὲν παρεκάλεσε νὰ λείψῃ· ὠμολόγησεν ὅμως ὅτι αὐτὸς οὕτως δὲν ὑπηκούετο ὑπὸ τῶν ἑαυτοῦ δούλων.

Ἐκκλητικὸν ἀληθῶς εἶναι μέχρι πόσου παρεισέδυσαν οἱ Ἀσασσῖνοι εἰς τὰ σημαντικώτερα μέρη. Εἰς μίαν περίστασιν πρέσβυς ἐστάλη παρὰ τοῦ Σεῖχου εἰς τὸν Σουλτάνον, πρὸς ἐξισασμὸν ἀνωμαλίας τινὸς, μεταξύ τῶν ὑπαρχούσης. Ἀφοῦ ἡ ὑπόθεσις ἐπερατώθη, ἐφιλοξενεῖτο ὁ ἀπεσταλμένος εἰς τὸν οἶκον τοῦ Βεζίρου. Εἰς μέγα δὲ τι συμπόσιον, ἐνῶ ἅπαντες ἦσαν ἤδη παρεξάλισμένοι ἀπὸ τὸν οἶνον, εἶπεν ὁ ἀπεσταλμένος εἰς τὸν ξενοδόχον αὐτοῦ, ὅτι εἰς τὴν ἄμεσον Θεραπείαν τοῦ Σουλτάνου, μεταξύ τῶν σωματοφυλάκων, πρωτοστράτων, καὶ ὑπηρετῶν αὐτοῦ, ἦσαν διάφοροι Ἀσασσῖνοι. Περιέργος ὁ Βεζίρης νὰ γνωρίσῃ τοὺς κινδυνώδεις τοῦτους ἀγνώστους, παρεκάλεσε τὸν πρέσβυν νὰ δείξῃ αὐτοῦς· ἔδωκε δὲ τὸ χειρόμακτρον ὡς ἐγγύησιν ὅτι δὲν ἤθελαν πάθειν τίποτε κακόν. Εὐθὺς πρόβησαν εἰς τὸ μέσον πέντε τῶν πλέον θαρρῆτων θαλαμηπόλων ὡς μετεσχηματισμένοι Ἀσασσῖνοι. Τὴν δεῖνα ἡμέραν, τὴν δεῖνα ὥραν, εἶπε πρὸς τὸν Βεζίρην εἰς αὐτῶν, Ἴνδὸς τὸ ἔθνος, ἠμποροῦν νὰ σὲ φονεύσω ἀπαρτήρητος· καὶ ὅτι δὲν ἐπραξα οὕτω πρέπει νὰ ὀφείλῃς τὴν χάριν εἰς τὸν ἀνώτερόν μου, παρὰ τοῦ ὁποῖου δὲν εἶχα λάβειν τοιαύτας διαταγὰς. Ἡμιμεθυσμένος καὶ καταπεφοβισμένος ὁ Βεζίρης, ἔπεσεν εἰς τοὺς πόδας τῶν Ἀσασσίνων, παρακαλῶν νὰ τοῦ χαρίσωσι τὴν ζωὴν. Τὸ συμβεβηκὸς τοῦτο ἀκούσας ὁ Σουλτάνος, διέταξε νὰ ταφῶσιν οἱ πέντε ἄνδρες ζωντανοί.—θάνατον, τὸν

ὁποῖον ἰλαρῶς ὑπέφεραν, καθὼ νομίζοντες ὅτι ὑπὲρ τοῦ κυρίου αὐτῶν ἔπασχαν.

Οὐχὶ μόνον οἱ ἄνδρες, ἀλλὰ καὶ αὐταὶ αἱ γυναῖκες, ἐνδοξον φανταζόμεναι τοῦ Ἀσασσίνου τὸ ἐπάγγελμα, ἔχαιραν ὑπὲρ αὐτοῦ θυσιαζόμεναι. Εἰς μίαν περίστασιν, ὡς Δερβίσαι μετεσχηματισμένοι, ἔπεσον κατὰ τοῦ ἡγεμόνος τῆς Μοσσούλ, ἐνῶ ἐκάθιζεν ἐπὶ τοῦ θρόνου εἰς τὸν ἐν Μοσσούλ ναόν. Φύσει δὲ γενναιότατος καὶ ὑπὸ θώρακος ἐσκεπασμένος, ὑπερασπίσθη κατὰ τῶν ἀχρείων, τρεῖς τῶν ὁποίων ἐξήπλωσε πρὸ ποδῶν· ἀλλὰ, πρὶν φθάσῃ εἰς βοήθειαν αὐτοῦ οἱ σωματοφύλακες, ἔλαβε πληγὴν θανάσιμον, ἐκ τῶν ἀποτελεσμάτων τῆς ὁποίας αὐθημερὸν ἐξέπνευσε. Τοὺς λοιποὺς Ἀσασσίνους κατέσφαξεν ὁ ὄχλος, πλὴν νεανίσκου τινὸς ἀπὸ τῆν κώμην Καταρνάς, τοῦ ὁποίου ἡ μήτηρ, τὸν φόνον τοῦ ἡγεμόνος ἀκούσασα, ἐνεδύθη καὶ κατεστολίσθη, περιχαρῆς διὰ τὴν εὐτυχῆ ἐκβασιν ἐπιχειρήσεως, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ υἱὸς αὐτῆς τὴν ζωὴν εἶχεν ἀφιερῶσει· ἀλλ' ὅτε ἶδεν αὐτὸν ἐπιστρέφοντα ζωντανὸν καὶ μόνον, ἀπέκοψε τὰς τρίχας, καὶ κατεμάκρυνε τὸ πρόσωπον, εἰς ἄκρον περιλυπος ὅτι δὲν εἶχε συμμεθέξειν τοῦ ἐν τίμῳ θανάτου τῶν φονέων, ὡς οἱ ταλαίπωροι πεπλανημένοι οὗτοι αὐτὸν ἐφαντάζοντο.

Τοιοῦτοι λοιπὸν ὑπῆρξαν οἱ Ἀσασσῖνοι, καὶ τοιοῦτος ὁ τρόπος καθ' ὃν ἐξετέλουν τὰ διαβολικὰ των σχεδία. Ὀλίγα τινὰ πρέπει τώρα νὰ σημειώσωμεν ὡς πρὸς τὴν ἀκόλουθον αὐτῶν ἱστορίαν.

Πολλάκις μετεχειρίσθημεν τὴν λέξιν Σείχης. Ἀλλὰ φυσικὰ οὗτος δὲν ἦτο πάντοτε τὸ αὐτὸ ὑποκείμενον. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Χασσάν Σαβᾶχ, ἄλλοι διεδέχθησαν τὴν ὑπερτάτην ἐξουσίαν, εἰς διάστημα πολλῶν γενεῶν. Βαθμηδὸν ἐξέτειναν τὰς κατακτήσεις καὶ τὸ κράτος αὐτῶν εἰς τὴν Συρίαν, καὶ εἰς ἄλλους τόπους πρὸς δυσμὰς τοῦ Ἀλαμουτ. Φαίνεται δὲ πιθανόν, ὅτι τὰ εἰς τοὺς Εὐρωπαϊοὺς ἐγνωσμένα ὀλίγα τινὰ περὶ τῆς ὑπάρξεως τῶν Ἀσασσίνων παρήχθησαν μᾶλλον ἐκ τοῦ Συριακοῦ κλάδου παρ' ἐκ τῆς ἐν Ἀλαμουτ πρωτοσυστάτου ἀδελφότητος.

Εἶπαμεν ὅτι τὸ 1090 ὕψωσεν ὁ Χασσάν ἐν Ἀλαμουτ τὴν σημαίαν αὐτοῦ. Τὴν ἐφεξῆς ἑκατονταετηρίδα ἡ Συρία καὶ τὰ συνορεύοντα μέρη ἔγιναν θέατρον τῶν πολεμικῶν πράξεων τῶν Σταυροφόρων· ἡ Συρία τῶντι εὐρίσκετο κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν εἰς θέσιν παράδοξον. Οἱ Μωαμεθανοὶ κατεῖχαν τοὺς ἀγίους τόπους· οἱ Ἀσασσῖνοι, τῶν ὁποίων ὁ χαρακτήρ ἦτο συνάμα Μωαμεθανικὸς καὶ ἄθεος, ἐνέπνεαν τρόπον διὰ τοῦ ζήφους εἰς ὅλας τὰς Μωαμεθανικὰς αὐλάς· οἱ δὲ Σταυροφόροι, ἀμφοτέρους μισοῦντες καὶ ἐναντιούμενοι, ἐνηγκαλίζοντο πᾶσαν εὐκαιρίαν νὰ προσβάλλωσι καὶ νὰ κατατροπώνωσιν αὐτούς. Τρεῖς λοιπὸν φατρίαὶ συνέμαχοντο κατ' ἀλλήλων· καὶ δὲν πρέπει νὰ θαυμάζωμεν, ἂν αἰσχυρὰ καὶ ἄτιμοι συνενώσεις ἐγίνοντο κάποτε μεταξὺ τῶν δύο φατριῶν κατὰ τῆς τρίτης. Ἀπεδείχθη ὅτι τινὲς ἀπὸ τοὺς ἀρχηγούς τῶν Σταυροφόρων συνεμά-

χησαν μὲ τοὺς Ἀσασσίνους κατὰ τῶν Μωαμεθανῶν, ἢ Σαρακηνῶν, ὡς κοινότερον ἐκαλοῦντο.

Τὸ Ἀλαμουτ δὲν διέμενε πάντοτε εἰς τὰς χεῖρας τῶν Ἀσασσίνων. Ἠλώθη ἅπαξ, ἔπειτα πάλιν κατεκτήθη, ὕστερον δὲ καὶ δεύτερον ἠλώθη. Οὔτε ἦσαν ὅμοιοι πάντοτε τῶν Ἀσασσίνων αἱ πράξεις. Εἰς αὐτῶν παρεβίασε τὸν ὑπὸ Χασσάν συστηθέντα κανόνα, τὰ μυστικὰ δόγματα τῆς ἀδελφότητος εἰς τὰ κατώτερα ὡς καὶ εἰς τὰ ἀνώτερα μέλη διακοινώσας.

Οὔτε κλίσιν, οὔτε τόπον ἔχομεν νὰ ἐξιτορήσωμεν ἐτι πλέον λεπτομερῶς τὰς φονικὰς καὶ σατανικὰς πράξεις τῆς ἀπανθρώπου ταύτης συμμορίας. Ἀρκεῖ νὰ σημειώσωμεν, ὅτι δὲν ἤργησε νὰ καταλάβῃ αὐτοὺς ἀνταποδόσεως ἡμέρα, καθόσον ἐφθανε πρὸς τοιοῦτα ἐγκλήματα ἀνταποδόσεις ἀνθρωπίνῃ. Γνωστὸν εἶναι εἰς τοὺς πλείοτους ἀναγνώστας τὸνομα τοῦ Γεγγῆ Χάν, Ταρτάρου, ὅστις μὲ ἀναρίθμητα βαρβάρων στίφη κατέδραμε τὰς ὠραιότερας χώρας τῆς Ἀσίας, θρόνους ἀνατρέπων, καφύρων ἀρπάζων πλῆθος μέγιστον, χιλιάδας καὶ μυριάδας σφάζων Σινῶν, Ἰνδῶν, Περσῶν, καὶ ἄλλων Ἀσιατικῶν ἐθνῶν. Πολλοὺς μὲν θρόνους ἀνέτρεψεν ὁ Γεγγῆς, ἀλλ' ἀφῆκεν εἰς τοὺς Ἀσασσίνους τὴν ἀδίκα ἀποκτηθεῖσαν δύναμιν. Καὶ αὕτη ὁμοίως δὲν ἔμελλε νὰ διαρκέσῃ. Τὸ 1263, ὁ Μαγκοῦ Χάν, τρίτος διάδοχος τοῦ Γεγγῆ Χάν, διέδραμε τὴν Περσίαν ὡς ἀνεμοστρόβιλος μετὰ στίφους Μουγγόλων, καὶ ἐξερίκνωσε τὸ κράτος τῶν Ἀσασσίνων. Τὸ Ἀλαμουτ ἠλώθη, οἱ πλείοτεροι τῶν ἐν αὐτῷ κατεσφάγησαν, οἱ δὲ λοιποὶ διεσπάρησαν εἰς διαφόρους χώρας. Τὸ συμβεβηκὸς τοῦτο δὲν ἐξήλειψε μὲν ὀλίγερα τοὺς Ἀσασσῖνους· διότι κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἦττον ἐπενήργουν εἰς τὰ πολιτικὰ τῶν αὐτῶν διὰ τινὰ καιρὸν μετέπειτα. Ἀλλ' ὡς ἀδελφότης, ὡς συμμορία ἀνδρῶν ἀπορασιμῶν, καὶ ἀφωσιωμένων εἰς τὴν ἐκτέλεσιν ὁποιασδήποτε πράξεως ὑπὸ τοῦ ἀρχηγοῦ αὐτῶν ἐπιτασσομένης, ὅσον καὶ ἂν ἦτο δεινὴ, ἐμπορεῖ τις νὰ εἴπῃ ὅτι ἔπαυσε κατὰ τὴν εἰρημένην ἐποχὴν.

Οὔτω λοιπὸν, περὶ τὰ ἑκατὸν ἐξήκοντα ἔτη, ἀφοῦ κατέλαβεν ὁ Χασσάν τὸ ἐν Ἀλαμουτ ὄρεινόν φρούριον, ἐπῆραν αὐτὸ οἱ Μουγγόλοι ἀπὸ τοὺς διαδόχους του, οἱ δ' Ἀσασσῖνοι ἔγιναν φυλὴ περιπλανωμένη, καὶ τέλος ἐξηλείφθησαν ὀλίγερα.

ΚΑΤΑΣΤΑΤΙΚΑ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ.

Οἱ ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι ζῶσι ταυτοχρόνως ἐπὶ τῆς γῆς, εἶναι κατὰ πιθανολογίαν σχεδὸν 1000 ἑκατομμύρια. Δύναται δὲ νὰ ζῆσῃ ὁ ἄνθρωπος 80 ἕως 100, καὶ ἀκόμη περισσότερα ἔτη. Οἱ ὀλίγοι δὲ μακρόβιοι, οἵτινες ἐφθασαν ἕως εἰς τὸ 150 ἔτος ἢ καὶ περισσότερον, εἶναι ὅλοι σχεδὸν ἀπὸ τὰ βόρεια ἢ ἀπὸ ὑψηλὰ μέρη, καὶ ἐκ τῆς μικρᾶς τάξεως τῶν ἀνθρώπων. Ἀλλὰ πολλὰ ὀλίγοι ἄνθρωποι φθάνουν εἰς βαθὺ γῆρας· διὰ τοῦτο μόλις εὐρίσκωμεν μεταξὺ πολλῶν χιλιάδων ἕνα ἑκατοντοῦτην. Ἀπὸ τοὺς συγχρόνως δὲ γεννηθέντας

ἀποθνήσκει τὸ $\frac{1}{4}$ τὸ πρῶτον ἔτος, ὑπὲρ τὰ $\frac{2}{3}$ ἕως εἰς τὸ τέλος τοῦ ἔκτου ἔτους, καὶ μόλις τὸ $\frac{1}{2}$ φθάνει τὸ εἰκοστὸν δεύτερον ἔτος. Εἰς δὲ τὸ ἐξηκοστὸν ἔτος ζῆ μόνον τὸ $\frac{1}{5}$, καὶ εἰς τὸ ἐβδομηκοστὸν τὸ $\frac{1}{10}$. Ὁ δὲ λόγος τῶν γεννωμένων πρὸς τοὺς ζῶντας δὲν εἶναι ὁ αὐτὸς εἰς τὰς διαφόρους χώρας· διότι εἰς τινὰς μὲν εὐρέθη ὡς 1 πρὸς 22, εἰς ἄλλας δὲ ὡς 1 πρὸς 32, ὥστε ὁ μέσος ὁρος δύναται νὰ ᾔται ὡς 1 πρὸς 27. Ἐάν λοιπὸν δεχθῶμεν, ὅτι ζῶσι συγχρόνως ἐπὶ τῆς γῆς 1000 ἑκατομμύρια ἄνθρωποι, ἔπεται ὅτι γεννῶνται ἐτησίως 37,037,037, καθ' ἑκάστην ἡμέραν 101,471, καθ' ἑκάστην ὥραν 4228, καθ' ἑν πρῶτον λεπτὸν 70, καὶ καθ' ἑν δεύτερον λεπτὸν 1, εἰς δὲ δέκα δεύτερα λεπτά 11 ἄνθρωποι. Εἶναι ὁμοίως ἐν γένει οἱ γεννώμενοι ἄνθρωποι πάντοτε πλείοτεροι τῶν ἀποθνησκόντων· διότι ἐκ τῶν 30 ἀνθρώπων ἀποθνήσκει ἐτησίως εἰς. Ἀπὸ τὰ 1000 λοιπὸν ἑκατομμύρια ἀποθνήσκουσιν ἐτησίως ὑπὲρ τὰ 33,000,000, εἰς ἑκάστην ἡμέραν ὑπὲρ τὰς 91,000, εἰς ἑκάστην ὥραν σχεδὸν 4000, εἰς ἕκαστον πρῶτον λεπτὸν περὶ τοὺς 63, καὶ εἰς πᾶν δεύτερον λεπτὸν εἰς. Ἀλλ' ὅταν εἰς τινὰ χώραν ὁ πληθυσμὸς τῶν ἀνθρώπων, ὅστις κρέμαται ἀπὸ τὰς προσόδους καὶ τὴν καλλιέργειαν τῆς χώρας, φθάσῃ εἰς τὸν ἀνώτατον βαθμὸν, τότε οἱ ἄνθρωποι, μὴ δυνάμενοι νὰ τραφῶσι, βιάζονται νὰ μεταναστεύσωσιν. Ἐάν ὁμοίως ὁ ἀριθμὸς ὄλων τῶν κατοίκων τῆς Γῆς αὐξήσῃ διὰ τῆς υγείας, εἰρήνης καὶ ἀφθονίας, ἀποκαθίσταται πάλιν εἰς τὴν προτέραν τοῦ ἰσοσταθμίου διὰ τοῦ πολέμου, τῆς ἐνδείας, καὶ τῶν ἐπιδημικῶν νόσων.

Εἰς τὴν Εὐρώπην καὶ εἰς τὰς περισσοτέρας χώρας τῶν εὐκράτων καὶ κατεφυγμένων ζωνῶν γεννῶνται ἐν γένει περισσότερα ἀρσενικά παρά θηλυκά, τουτέστι 21 πρὸς 20, ἢ 26 πρὸς 25. Ἐξ ἐναντίας ὁμοίως ἀποθνήσκουσι πλείοτερα ἀρσενικά παρά θηλυκά, σχεδὸν ὡς 27 πρὸς 26, ὥστε κατὰ τὴν ἡβικὴν ἡλικίαν ὀλίγον μόνον ὑπερέχουσι κατὰ τὸν ἀριθμὸν τὰ ἀρσενικά. Ἐφεξῆς ὁμοίως οἱ πόλεμοι, αἱ ἀποδημίαι, αἱ ἐπικίνδυναι ἀσχυροὶ καταδαπανῶσι μέγα μέρος τῶν ἀνδρῶν, καὶ διὰ τοῦτο αἱ γυναῖκες εἶναι κατὰ τὸν ἀριθμὸν πολὺ περισσότεραι ἀπὸ τοὺς ἄνδρας. Ἀλλ' εἰς τὴν διακεκαυμένην ζώνην γεννῶνται περισσότερα θηλυκά παρά ἀρσενικά. Ὁ δὲ ἀριθμὸς τῶν ὄσων δὲν ἐφθασαν ἀκόμη εἰς τὴν ἡβικὴν ἡλικίαν ἔχει λόγον πρὸς ὄλον τὸ πλῆθος τοῦ λαοῦ ὡς 1 πρὸς 3· π. χ. εἰς τόπον, εἰς τὸν ὁποῖον γεννῶνται ἐτησίως 10,000 παιδία, εἶναι περίπου 295,022 κάτοικοι, ἐκ τῶν ὁποίων εἶναι παιδία μὲν μικρότερα τῶν 15 ἐτῶν 93,003, ἡλικιωμένοι δὲ 202,019. —ΓΕΩΡΓ. ΧΟΡΤΑΚΗ.

ΘΕΜΕΛΙΟΝ πάσης ὀρθῆς παιδείας ὀφείλει νὰ ᾔται ἡ τῆς μητρικῆς γλώσσης ἀκριβὴς μάθησις· τί λοιπὸν νὰ φρονῶμεν περὶ τῶν ὄσων προτιμοῦν ν' ἀκούσι τοὺς υἱοὺς αὐτῶν φελλίζοντας ξενικὰς φράσεις, μᾶλλον παρ' ὀρθῶς ὀμιλοῦντας τὴν πάτριον διάλεκτον;

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΝΑΥΤΙΑΙΑΣ, ΤΟΥ ΕΜΠΟΡΙΟΥ, ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΝΑΚΑΛΥΨΕΩΝ.

Συνέχεια ἀπὸ Σελ. 22.

Γ'. ΕΜΠΟΡΙΟΝ ΤΩΝ ΦΟΙΝΙΚΩΝ. ΤΥΡΟΣ ΚΑΙ ΣΙΔΩΝ. ΕΜΠΟΡΙΟΝ ΤΩΝ ΙΣΡΑΗΛΙΤΩΝ. ΚΑΡΧΗΔΩΝ. ΟΙ ΔΙ' ΑΝΑΚΑΛΥΨΙΝ ΠΡΩΤΟΙ ΠΛΟΟΙ. ΕΜΠΟΡΙΟΝ ΚΑΙ ΑΝΑΚΑΛΥΨΕΙΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΚΑΙ ΡΩΜΑΙΩΝ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ. ΠΡΟΣΦΑΤΟΣ ΑΝΑΚΑΛΥΨΙΣ ΕΠΙ ΤΗΣ ΝΟΤΙΟΥ ΑΜΕΡΙΚΗΣ.

ΟΣΟΝ ἐκ τοῦ χαρακτῆρος αὐτῶν καὶ τῆς τοποθεσίας ἀπετρέποντο τοῦ ἐμπορίου οἱ Αἰγύπτιοι, τοσοῦτον ἐκ τῶν αὐτῶν περιστάσεων προστρέποντο εἰς αὐτὸ οἱ ΦΟΙΝΙΚΕΣ. Μῆτε δεισιδαιμονίας ἀντικοινωνικᾶς, μῆτε φαντασίαν ἀλαζονικὴν ἔχοντες περὶ τῆς ἐαυτῶν ἀνωτέρας ἀξιοτήτος, οἰκιοῦντο μεθ' ὄλων, ὅσους δι' ἐμπορικᾶς ἢ ἄλλας ὑποθέσεις ἐλάμβανον αἰτίαν νὰ συναναστραφῶσι. Χώραν οἰκοῦντες μικρὰν, καὶ οὐχὶ ἐκ τῶν γονιμοτάτων, μόνον πλουτισμὸν μέσον εἶχαν τὸ ἐμπόριον. Ἐμπροσθεν αὐτῶν ἐξῆπλοτο ἡ ἀχανὴς καὶ ἀπλευστος σχεδὸν Μεσόγειος, προσκαλοῦσα, τρόπον τινα, εἰς στάδιον, ὅπου ἔμελλε νὰ φερίσῃ καρποὺς πλουσιωτάτους ἢ ἐμπορία. Τοσαύτας δὲ κατεπειγούσας ἀφορμὰς ἔχοντες οἱ Τύριοι καὶ Σιδῶνιοι, οὐδὲν θαῦμα ὅτι ἐδόθησαν εἰς τὸ ἐμπόριον μετὰ ζήλου, ὁ ὁποῖος εἰς βραχὺ καιροῦ διέστημα θαλασσοκράτορας αὐτοὺς κατέστησεν. Αἱ πόλεις αὗται ἐμπορεύοντο κατὰ σχέδιον μᾶλλον ἐκτεταμένον καὶ τολμηρότερον ὁποιοῦνδήποτε ἄλλων ἀπὸ τὰς ἀρχαίας. Περιέπλεαν εἰς ἅπασαν τὴν Μεσόγειον, τὸ δυτικὸν μέρος τῆς ὁποίας ἦτο σχεδὸν διόλου ἄγνωστον πρὸ τοῦ καιροῦ αὐτῶν, καὶ ἐξέτασαν τὰ δυτικὰ παράλια τῆς Ἰσπανίας καὶ Ἀφρικῆς· πιθανόν ὅτι αὐτοὶ ἀνεκάλυψαν τὴν Ἀγγλίαν· κατὰ δὲ τινὰς κατάρθωσαν καὶ τὸν περίπλου τῆς Ἀφρικῆς.

Ἐκ τῶν δύο τούτων περιφήμων πόλεων, Σιδῶν ἦτον ἡ ἀρχαιότερα, κτισθεῖσα, ὡς νομίζεται, ὀλίγον μετὰ τὸν Κατακλυσμὸν ὑπὸ Σιδῶνος, τοῦ πρεσβυτέρου υἱοῦ τοῦ Χαναάν. Ἡ δὲ Τύρος, περὶ τὰ εἰκοσιπέντε μίλια πρὸς νότον, ἐκτίσθη περὶ τὸ 1252 π. Χ. ὑπὸ τινος ἀποικίας ἐκ τῆς Σιδῶνος. Ἡ πληρεστάτη ἀφ' ὅσων ἔχομεν περιγραφὰς τοῦ ἐμπορίου τῆς Τύρου εὐρίσκεται εἰς τὸ 27ον κεφάλαιον τοῦ Ἰεζεκιήλ, ὅθεν φαίνεται ὅτι ἐμπορευέτο μετὰ τὴν Ἰουδαίαν, Αἴγυπτον, Περσίαν, Ἑλλάδα, Συρίαν, Βαβυλῶνα, Ἀραβίαν, Ἰσπανίαν, καὶ Ἰνδίαν. Ἐκ τῶν μεταλλείων τῆς Ἰσπανίας ἐπρωμθευέτο πάμπλου ἀργύριον· τοὺς κατοίκους τῆς χώρας ἐκείνης, τότε ἀγρίους ὄντας, καὶ μὴ γνωρίζοντας τὰ πολυτίμα μέταλλα, ἔπειθαν εὐκόλως οἱ Τύριοι νὰ δίδωσι μεγάλην ἀργυρίου ποσότητα διὰ πράγματα οὐτιδανά· οὕτω μεταχειριζόμενοι αὐτούς, ὡς καὶ αὐτοὶ οἱ Ἰσπανοὶ, εἰς ὀψιμωτέραν χρόνον περίοδον, τοὺς Μεξικανούς καὶ Περουανούς μετεχειρίσθησαν.

Αἱ πολυάριθμοι ἀποικίαι, τὰς ὁποίας οἱ Φοίνικες κατέστησαν ἐπὶ τῶν αἰγιαλῶν τῆς Μεσογείου καὶ τοῦ Ἀτλαντικοῦ, ἐνῶ ἠΰξαναν τὸν πλοῦτον καὶ τὴν λαμπρότητα τῆς μητροπόλεως, διέδιδαν καὶ εἰς τοὺς ἀπολιτίστους αὐτῶν γείτονας κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἦττον τὰς τέχνας καὶ τὰς βελτιώσεις τοῦ πολιτισμένου βίου. Τὴν πόλιν τῶν Γαδεΐρων εἰς τὴν Ἰσπανίαν νομίζουσι ὅτι ἐθεμελίωσε μία τῶν ἀποικιῶν τούτων 1000 περίπου ἔτη πρὸ Χριστοῦ.

Τῶν Φοινίκων ὅμως τὸ ἐμπόριον δὲν περιωρίζετο ὅλας διόλου εἰς τὸ ἐντίμως καὶ νομίμως συναλλάττειν τὰ τῆς χώρας καὶ τῆς βιομηχανίας αὐτῶν προϊόντα μὲ τὰ τῶν ἄλλων ἔθνων. Ἰσχυρὰν ἔχομεν ἀπόδειξιν ὅτι ἐδίδοντο καὶ ποτε εἰς τὴν πειρατείαν· εἰς δὲ τὴν Γραφὴν κατηγοροῦνται ῥητῶς, ὅτι συλλαμβάνοντες τοὺς Ἰσραηλίτας ἐπώλουν αὐτοὺς ὡς ἀνδράποδα εἰς τοὺς Ἕλληνας. Πόρους τοιούτους αἱ Φοινικικαὶ πόλεις ἔχουσαι, καὶ τοῦ κόσμου τὸ ἐμπόριον διευθύνουσαι, δὲν εἶναι παράδοξον ὅτι ὑπερέβησαν ὅλας τὰς ἄλλας κατὰ τὴν ἐμπορικὴν ἀξιολογότητα καὶ τὴν ναυτικὴν δύναμιν, καὶ ὅτι μάλιστα ἡ Τύρος, ἡ τοποθετημένη ἐπὶ τῆς εἰσόδου τῆς θαλάσσης, ἐμπορευέτο μὲ τοὺς λαοὺς ἐκ πολλῶν νήσων.

Οἱ ἸΣΡΑΗΛΙΤΑΙ, ἂν καὶ τῆς χώρας αὐτῶν ἰκανὸν μέρος ἦτο παραθαλάσσιον, φαίνεται ὅτι πρὸ τοῦ Σολομῶντος ὀλίγον ἐδίδοντο εἰς τὸ ἐμπόριον. Ἐπὶ δὲ τῆς εἰρηνικῆς καὶ εὐδαίμονος ἐκείνου βασιλείας, ἦσαν ἐκτεταμέναι καὶ ἀξιόλογοι αἱ ἐμπορικαὶ αὐτῶν πράξεις· καὶ ἀληθῶς, ὁ εἰσαχθεὶς τότε εἰς τὸ βασίλειον πλοῦτος ἔκαμε τὸν Ἰσραὴλ τὸ καύχημα καὶ τὸ θαῦμα τῆς Ἀνατολῆς. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Σολομῶντος, ὁ τῆς ἐπικρατείας διαμελισμὸς, καὶ τῶν Ἰσραηλιτῶν αἱ ἀκόλουθοι συμφοραὶ, ἐπέφεραν ἀποτελέσματα ὀλέθρια καὶ ὡς πρὸς τὸ ἐμπόριον, καὶ ὡς πρὸς τοὺς λοιποὺς αὐτῶν πόρους. Ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Ἰωσαφάτ ἔγιναν μὲν προσπάθειαι τινες εἰς ἀναγέννησιν τοῦ Ἰουδαϊκοῦ ἐμπορίου, ἀλλ' ἀτυχεῖς κατὰ τὸ πλεῖστον μέρος. Τωόντι, ὁ θρησκευτικὸς χαρακτήρ τῶν Ἰουδαίων, ἡ λατρεία αὐτῶν, πάντη διάφορος τὴν φύσιν καὶ τοὺς σκοποὺς ἀπὸ τῶν περικύκλω ἔθνων, καὶ τὰ περὶ τῶν γειτονουόντων λαῶν ἰδιάζοντα εἰς αὐτοὺς φρονήματα, ταῦτα πάντα μεγάλως ἐμπόδιζαν τὸ νὰ γένωσιν ἐπίσημον ἐμπορικὸν ἔθνος. Μολονότι τὸ ἐμπόριον αὐτῶν ἤκαμψεν εἰς μίαν χρόνον περίοδον, ἀδύνατον ὅμως νὰ ταχθῶσι μετὰ τῶν ἔθνων, ὅσα ἐβελτίωσαν τὴν ναυτιλίαν, ἢ ἐξέτειναν τὰς ἀνακαλύψεις.

Ἐνῶ ἡ Τύρος καὶ ἡ Σιδὼν διέτρεχαν τὸ στάδιον τῆς ἐμπορικῆς δόξης, ἀποικία, ὑπ' αὐτῶν θεμελιωθεῖσα εἰς τὸ βρεϊνὸν παράλιον τῆς Ἀφρικῆς, ἀνυψοῦτο ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ὡς θαλάσσιος τοῦ κόσμου δύναμις. Ἡ ἀποικία αὕτη ἦτον ἡ ΚΑΡΧΗΔΩΝ. Οἱ Καρχηδόνιοι, τοὺς Φοίνικας εὐρόντες κατόχους τοῦ μετὰ τῆς Ἰνδίας ἐμπορίου, δὲν ἐζήτησαν ν' ἀρπάσωσι μέρος τι αὐτοῦ, ἀλλὰ διευθύναν τὴν προσοχὴν, ὡς ἐπιτοπλεῖστον, εἰς τὰς πρὸς δύσιν καὶ ἄρκτον κειμένης χώρας. Τὰς χώ-

ρας ταύτας εἶχαν μὲν ἐπισκεφθῆν οἱ Φοίνικες, καὶ ἀποικίσειν μάλιστα τινὰς· ἀλλ' οὐδόλως ἐνήργουν μετ' αὐτῶν συγχὴν ἢ ἐκτεταμένην συγκοινωνίαν, καὶ ἡ τοποθεσία τῆς Καρχηδόνος, ἥτις ὀλίγον ἀπέειχε τοῦ σημερινοῦ Τυνηζίου, καθίστανε τὰς δυτικὰς χώρας πολὺ μᾶλλον εὐπροσίτους εἰς αὐτὴν παρ' ὅσον ἠμπόρουν νὰ ἦναι εἰς τὴν μητρόπολιν. Τὸ ἐμπορικὸν πνεῦμα, τὸ ὁποῖον τοσοῦτον διέκρινε τοὺς Φοίνικας, ἐπεκράτει ὄχι ὀλιγώτερον μετὰ τῶν Καρχηδονίων. Ὑπ' αὐτοῦ δὲ φερόμενοι, καὶ θαρρύνόμενοι ὑπὸ τοῦ ἐνώπιον αὐτῶν ἐκτεταμένου καὶ ἐπικερδοῦς ἐμπορίου, ταχέως ἐξέτειναν τὰς θαλασσίους αὐτῶν πράξεις, ἕως οὗ τὸ πλεῖστον μέρος τῆς Εὐρώπης καὶ Ἀφρικῆς ἐγνώρισε τὸνομα, καὶ ἡσθάνθη τὸ κράτος τῆς Καρχηδόνος· ἐνῶ δὲ τὸνομα τῆς Ῥώμης, τῆς μετέπειτα φοβερᾶς ἀντιζήλου, καὶ τέλος ἀδυσωπῆτου ἔχθρας τῆς Καρχηδόνος, μόλις ἐγνώριζετο πέραν τῶν ὀρίων τῆς Ἰταλίας, τῆς δευτέρας οἱ στόλοι διέπλεον πᾶσαν θάλασσαν, ὅπου ἐφαίνετο ἐλπίς πλοῦτου διὰ τοῦ ἐμπορίου, ἢ δόξης διὰ τῆς ἀνακαλύψεως ἀγνώστων χωρῶν. Ἀκόμη καὶ ἐπὶ τοῦ πρώτου πολέμου μετὰ τῶν Ῥώμης καὶ Καρχηδόνος, περὶ τὰ διακόσια ἐξήκοντα τέσσαρα πρὸ Χριστοῦ, μόλις εἶχαν ἀρχίσειν οἱ Ῥωμαῖοι νὰ στρέψωσι τὴν προσοχὴν εἰς θαλασσινὰς πράξεις· πλοῖον δὲ Καρχηδονικὸν, κατὰ τύχην ἐκπεσὸν εἰς τὰς αὐτῶν ἀκτὰς, ἐχρημάτισεν ὑπογραμμὸς τῆς κατασκευῆς τῶν νηῶν ἐκείνων, ὅσαι μετέπειτα διεκόμεζαν τοὺς νικηφόρους στρατοὺς εἰς τὸν ὄλεθρον τῆς Καρχηδόνος, μὲ τὰς λέξεις *Delenda est Carthago*, (Νὰ καταστραφῇ ἡ Καρχηδὼν), εἰς τὰς σημαίας αὐτῶν ἐπιγεγραμμένας.

Οἱ Καρχηδόνιοι φαίνεται ὅτι ἦσαν οἱ πρῶτοι τῶν ὅσοι ἔκαμαν ταξείδια μόνον χάριν ἀνακαλύψεως. Αἱ τῶν Φοινίκων ἀνακαλύψεις ἦσαν μὲν πολλαὶ καὶ ἀξιόλογοι· πλην ἔγιναν εἰς τὸ διάστημα ἐμπορικῶν ταξείδιων μᾶλλον παρὰ ὑπὸ πλοίων σταλασθέντων ἐπίτηδες πρὸς ἀνακάλυψιν. Οἱ Καρχηδόνιοι, ἐκ τοῦ ἄλλου μέρους, ὄχι μόνον ἐξέτασαν τὰ δυτικὰ παράλια τῆς Εὐρώπης καὶ Ἀφρικῆς πολὺ ἀκριβέστερον παρ' ὅσον εἶχε πράξει ἄλλος τις πρὸ αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ πρόβησαν μακρὰν εἰς τὸν Ἀτλαντικόν, καὶ τέλος ἀνεκάλυψαν τὰς Καναρίους νήσους, ἑκατὸν πενήκοντα μίλια μακρὰν ἀπὸ τῆν πλησιεστέραν ἠπειρωτικὴν ξηρὰν. Ἐκ τῆς διαθέσεως ὅμως τοῦ φυλάττειν μυστικὰς τὰς εὐαυτῶν ἀνακαλύψεις, αἱ γεωγραφικαὶ γνώσεις ἐστάθησαν ὡς ἐπιτοπλεῖστον μετὰ τῆς δυνάμεως αὐτῶν, ὥστε ὀλίγον ὠφέλησαν τοὺς μεταγενεστέρους.

Τοῦ ἐμπορίου καὶ τῆς ἀνακαλύψεως ἡ πρόοδος μετὰ τῶν ΕΛΛΗΝΩΝ καὶ ΡΩΜΑΙΩΝ, ἂν καὶ ὀλιγώτερον ἴσως λαμπρὰ παρὰ μετὰ τῶν Φοινίκων καὶ Καρχηδονίων, γνωρίζεται ὅμως καλλίτερα. Τῆς Ἑλλάδος ἡ τοποθεσία εἶναι ἀρμολιωτάτη πρὸς ἐμπόριον· ἡ μὲν εὐφορία τῆς γῆς ἤθελε παρέχειν ἄριστα εἶδη ἐξαγωγίμα· ἡ δὲ μετὰ τῶν διαφόρων Ἑλληνίδων νήσων φυσικῶς ὑπάρχουσα συγκοινωνία ἤθελε καθιστάνειν τολμηρότερον καὶ ἐμπειρότερον τὸν ναῦτην, καὶ οὕτω προετοιμάζειν

αὐτὸν διὰ μακρυνώτερα καὶ ἀξιολογώτερα ταξείδια. Πολὺς χρόνος, μ' ὅλα ταῦτα, παρήλθε μετὰ τὴν κατοικίσειν τῆς Ἑλλάδος, πρὶν ἐκταθῆ πολὺ τὸ αὐτῆς ἐμπόριον. Καὶ εἰς τὸν καιρὸν ἀκόμη τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου, τὸν ὁποῖον τάσσει ὁ Ἰσαὰκ Νεύτων εἰς τὸ ἐννεακοσιοστόν τέταρτον ἔτος πρὸ Χριστοῦ, τόσον ὀλίγην πρόοδον εἶχε κάμειν εἰς τὴν Ἑλλάδα ἡ ναυτικὴ, ὥστε ὁ ἐκεῖθεν εἰς τὴν Τρωάδα πλοῦς ἐλογίζετο μεγάλης τὸλμης καὶ διαρκοῦς δόξης πρόξενος ἐπιχειρήσει.

Οἱ Ἕλληνες δὲν ἔγιναν ἐπιχειρηματῆται θαλασσινοί, οὔτε ἀνέβησαν εἰς ὑψηλὸν βαθμὸν ὡς ἐμπορικὸν ἔθνος, εἰμὴ ἀφοῦ μετεβρούθμισθησαν ἐπὶ τὸ δημοκρατικώτερον αἰ πολιτείαί των· ἀλλ' ἐκ τῆς περιόδου ταύτης τὸ ἐμπόριον καὶ ἡ ναυτιλία προώδευαν τάχιστα, καὶ ἡ Ἑλλάς κατέστη μετ' ὀλίγον ἀξιόλογον ἐμπορικὸν κράτος. Ἀμφιβάλλεται μὲν ἂν ἡ ἀρχαία Ἑλλάς ἐφθασέ ποτε εἰς τόσον ὑψηλὸν βαθμὸν ναυτικῆς ἐμπειρίας, ὅσον αἱ Φοινικικαὶ πόλεις· ἀλλ' αἱ διὰ θαλάσσης νίκαι αὐτῆς, προελθούσαι μᾶλλον ἀπὸ φυσικὸν πνεῦμα, καὶ τὴν ἐμπνεομένην ὑπὸ τῆς ἐλευθερίας γενναϊότητα, παρ' ἀπό τινα ἰδιαιτέραν εἰς τὰ θαλασσινὰ πείραν, ἔκαμαν τὰς ναυμαχίας καὶ τοὺς ναυάρχους αὐτῆς περιφημότερους τῶν ὁποιοῦδήποτε ἄλλου ἀρχαίου ἔθνους. Βεβαίωτατον εἶναι, ὅτι μέχρι τῶν χρόνων τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου αἱ ἐμπορικαὶ πράξεις καὶ γεωγραφικαὶ γνώσεις τῶν Ἑλλήνων ἦσαν πολὺ κατώτεροι παρὰ τὰς τῶν Φοινίκων.

Ἀλλὰ τοῦ ἀνδρὸς τούτου τὸ μεγαλεπήβολον καὶ τὰ προτερήματα ἐξωγόνησαν τὴν δραστηριότητα τῶν Ἑλλήνων. Ἡ ἀπληστος φιλοδοξία καὶ ὁ τῶν κατακτήσεων σφοδρὸς πόθος ἔφεραν αὐτὸν εἰς πολλὰς πρότερον ἀγνώστους χώρας· οὕτω δὲ ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν αὐτοῦ οἱ Ἕλληνες, ἂν καὶ ὑποδεδουλωμένοι, ἐξέτειναν τὰς γεωγραφικὰς γνώσεις πολὺ ταχύτερον παρ' ἐπὶ τῆς ἐθνικῆς αὐτῶν δόξης. Καὶ τὸ Ἑλληνικὸν δ' ἐμπόριον ἐχρεώσται οὐκ ὀλίγον εἰς τὸν Ἀλέξανδρον. Ἡ πολιορκία τῆς Τύρος, ἥτις ἐπτά μῆνας ἐβράδυνε τὸν νέον δορικτήτορα εἰς τὸ στάδιον τῆς νίκης, ἐδίδαξεν αὐτὸν πόσον ἰσχυρὰ καθιστάνει τὰ ἔθνη τὸ ἐμπόριον· ἀπὸ δὲ τὸ μάθημα τοῦτο δὲν ἤργησε νὰ ὠφεληθῆ. Ἐβλεπεν ὅτι ὑπῆρχαν τόποι εἰς τὴν ἐπικράτειαν αὐτοῦ ἰκανοὶ νὰ γένωσι πᾶν ὅ,τι, καὶ ὑπὲρ πᾶν ὅ,τι ἡ Τύρος ἐστάθη ποτὲ, καὶ δὲν ἐλάνθανεν αὐτὸν ὅτι εἶχε πόρους πολὺ μεγαλητέρους ὅλων, ὅσους τὸ ἐμπόριον ἐκεῖνο ἠδύνατο νὰ καυχήθῃ· ἀπεφάσισε λοιπὸν νὰ κτίσῃ πόλιν, ἥτις νὰ ὀνομασθῆ ἐξ αὐτοῦ, καὶ ἥτις νὰ γένη ἡ ἐμπορικὴ πρωτεύουσα τοῦ κόσμου. Εἰς δὲ τὴν ἐκλογὴν τοποθεσίας διὰ τὴν νέαν ταύτην πόλιν ἐδειξεν ὁ Ἀλέξανδρος τὴν ὀρθότητα τῆς κρίσεως καὶ τὴν μεγαλειότητα τῶν σκοπῶν αὐτοῦ. Εἰς χώραν κειμένη ἡ Ἀλεξάνδρεια πλουσίαν τότε καὶ εὐδαίμονα, παρὰ τὰς ἐκβολὰς ποταμοῦ μεγαλοπρεποῦς, εἰς ἀμφοτέρας δὲ τὰς ἐμπορικὰς μεγαλοπόλεις προσεγγίζουσα, κατέστη εἰς βραχὺ καιροῦ διάστημα ἡ ἀξιολογώτατη ἐμπορικὴ πόλις τοῦ κόσμου, ἢ καὶ τὸ τῆς Ἀνατολῆς καὶ τὸ τῆς Δύσεως

ἐμπόριον διευθύνουσα· μ' ὅλας δὲ τὰς παραχὰς, ὅσας ἐπέφερεν ὁ θάνατος τοῦ Ἀλεξάνδρου, τὸ μετὰ τῆς Ἰνδίας ἐμπόριον ἐξηκολούθει νὰ ῥέη διὰ τῆς ἀπ' αὐτοῦ ὀνομασθείσης πόλεως μέχρι τῆς ἀνακαλύψεως τοῦ Ἀκρωτηρίου τῆς Καλῆς Ἑλπίδος. Καθ' ὅλον τὸ διάστημα τοῦτο δεκαοκτὼ ἑκατονταετηρίδων καὶ ἐπέκεινα ἦτο μία τῶν κυριωτέρων ἐμπορικῶν πόλεων τοῦ κόσμου, ἀκόμη δὲ καὶ τὴν σήμερον ἐνεργεῖται εἰς αὐτὴν οὐχὶ εὐκαταφρόνητον ἐμπόριον· ὀλίγα τῶντι πόλεις διετήρησαν τὸν βαθμὸν αὐτῶν ὡς ἐμπορίου ἕδραι τοσοῦτον χρόνον, ὅσον ἡ Ἀλεξάνδρεια.

Ἀνεφέραμεν ἤδη τὴν ἐπὶ Ἀλεξάνδρου πρόοδον τοῦ ἐμπορίου. Πρὸ τῶν χρόνων αὐτοῦ αἱ πρὸς ἀνατολὰς καὶ ἄρκτον τῆς Περσίας κείμεναι χώραι ἦσαν σχεδὸν διόλου ἀγνωστοὶ εἰς τοὺς Ἕλληνας· ἀλλὰ κατὰ τὸ διάστημα τοῦ νικητικοῦ αὐτοῦ δρόμου λέγεται ὅτι ἐπεσκέφθη τὰ Μαράκανδα (Σαμαρκάνδ), καὶ ἐξέτασεν ὅλον τὸ μέρος ἐκεῖνο τῆς Ἀσίας, τὸ κείμενον πρὸς νότον τῆς Ἀνεξαρτήτου Ταρταρίας, καὶ πρὸς δυσμὰς τοῦ Ἰνδοῦ, ὡς καὶ ἰκανὸν μέρος τῆς μετὰ τῶν Ἰνδοῦ καὶ τοῦ Γάγγου πλουσίας καὶ ἐκτεταμένης χώρας. Πόσον μακρότερον ἤθελεν ὑπάγειν, ἂν ἐκλιναν οἱ στρατιῶται ν' ἀκολουθήσωσι, δὲν δυνάμεθα νὰ εἰπώμεν· ἀλλ' αὐτοὶ, τέλος μὴ βλέποντες τῶν κόπων καὶ τῶν περιπλανήσεων, ἀπεποιήθησαν νὰ προβῶσι περαιτέρω, καὶ ὁ φιλοδοξὸς κατακτητῆς ἠναγκάσθη νὰ ὑποκλινῆ εἰς τὴν θάλασσαν αὐτῶν, καὶ νὰ ἐπιστρέψῃ. Φθάσας εἰς τὸν Ἰνδόν, διεύθυνε τὸν Νέαρχον, στρατηγὸν τὸν ὁποῖον μεγάλως ἐνεπιστεύετο, νὰ καταβῆ εἰς τὰς ἐκβολὰς αὐτοῦ τοῦ ποταμοῦ, ἐνῶ ὁ ἴδιος προέβαινε διὰ ξηρᾶς εἰς τὴν Περσίαν. Εἰς τὸ στόμα τοῦ Ἰνδοῦ ἐθεώρησαν οἱ Ἕλληνες μετ' ἐκπλήξεως καὶ φόβου τὴν ἐκεῖ μεγίστην παλίρροϊαν τοῦ ὠκεανοῦ. Ἀπέστειλε δὲ τὸν Νέαρχον εἰς τὸν πλοῦν τοῦτον ὁ Ἀλέξανδρος μὲ σκοπὸν νὰ ἴδῃ, ἂν δὲν ἠμποροῦσε ν' ἀνοιχθῆ διὰ τοῦ Εὐφράτου δίοδος τοῦ Ἰνδοῦ ἐμπορίου.

Μετὰ τὴν ἀποβίωσιν τοῦ Ἀλεξάνδρου, κατεκερματίσθη ἡ αὐτοκρατορία· ἔπεσε δὲ εἰς τὸν Σέλευκον τὸ μέρος τῆς Ἰνδίας, τὸ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὑποταχθέν. Περιοδεῖαι τινες πρὸς ἐξέτασιν ἔγιναν ὑπὸ τὴν προστασίαν αὐτοῦ· ἀλλὰ τὴν ἀξίαν καὶ ὀρθότητα τῶν οὕτω προσγενομένων εἰδήσεων εὐκόλως δύναται τις νὰ κρίνῃ ἐκ τοῦ λεγομένου ὑπὸ τῶν περιηγητῶν, ὅτι δηλ. εὐρήκων ἀνθρώπων, τόσον μεγάλα ἔχοντας ὄψα, ὥστε ἠμπόρουν νὰ περιτυλίσσωνται εἰς αὐτὰ, καὶ ὅτι ἴδαν μύρμηκας ἀλωπέκων ἰσομεγέθεις, καταγινομένους εἰς τὸ ἐξορῦττειν χρυσόν.

Δὲν φαίνεται ἀνοίκειον ἐνταῦθα νὰ ἀναφέρωμεν ἀνακάλυψιν νεωστὶ γενομένην, ἐξ ἧς ἀναντιρρήτως σχεδὸν ἀποδεικνύεται ὅτι τὸ χῶμα τῆς Ἀμερικῆς ἐπατήθη ὑφ' ἐνὸς τῶν τοῦ Ἀλεξάνδρου ὑπηκόων. Πρὸ ὀλίγων ἐτῶν εὐρέθη πλησίον εἰς τὴν πόλιν τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς Μοντεβίδεον λίθος μὲ τὴν ἐξῆς Ἑλληνικὴν ἐπιγραφὴν.—'Ἐπὶ Ἀλεξάνδρου, τοῦ Φιλίππου, βασιλέως

Μακεδονίας, τῇ ἐξηκοστῇ τρίτῃ Ὀλυμπιάδι, Πτολεμαῖος—Τὸ λοιπὸν τῆς ἐπιγραφῆς δὲν ἀνεγινώσκειτο. Ὁ λίθος οὗτος ἐκάλυπτεν ἀνασκαφῆν, περιέχουσαν δύο ἀρχαιότατα ξίφη, περικεφαλαίαν, ἀσπίδα, καὶ μεγάλους τινὰς πηλίνους ἀμφορεῖς. Ἐπὶ τῆς λαβῆς μιᾶς τῶν μαχαίρων ἦτον ἡ εἰκὼν ἀνθρώπου, ἐπὶ δὲ τῆς περικεφαλαίας ἦσαν γλυφαί, παριστάνουσαι τὸν Ἀχιλλεῖα σύροντα τὸ πτόμα τοῦ Ἑκτορος περὶ τὰ τείχη τῆς Τρωάδος. Πιθανὸν ὅτι τρικυμία κατέλαβε τὸν Πτολεμαῖον τοῦτον εἰς τὸν Μέγαν Ὀκεανὸν (ὡς ἐκάλουν οἱ Ἕλληνας τὸν Ἀτλαντικὸν) καὶ ἐρρίψεν αὐτὸν εἰς τὰ παράλια τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς. Ἡ δὲ σιωπὴ τῶν Ἑλλήνων συγγραφέων περὶ τοῦ συμβεβηκότος τούτου εὐκόλως ἐξηγεῖται μὲ τὴν ὑπόθεσιν, ὅτι ζητήσας νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐχάθη μετὰ τοῦ πληρώματος, καὶ οὕτω δὲν διεσώθη καμία τῆς ἀνακαλύψεως αὐτοῦ εἰδήσις.

Μετὰ τὴν ἀνατροπὴν τῆς ἐν Ἰνδία Ἑλληνικῆς δυνάμεως οὐδὲν Εὐρωπαϊκὸν ἔθνος κατέλαβε κτήματα εἰς τὴν χώραν ἐκείνην, ἐκτὸς πρὸς τὰ τέλη τῆς δεκάτης πέμπτῆς ἑκατονταετηρίδος. Ἡ τῶν πολιτικῶν σχέσεων ὅμως μεταβολὴ δὲν ἐπέφερον οὐσιωδῆς τι ὡς πρὸς τὸ μετὰ τῆς Ἰνδίας ἐμπόριον. Τοῦτο ἐξηκολούθει ἔτι ν' ἀκμάζῃ καὶ ν' αὐξάνῃ τὸν πλοῦτον καὶ τὴν λαμπρότητα τῆς Ἀλεξανδρείας, ὑφ' ἧς μόνῃς καὶ κατέχετο.

ΠΕΡΙ ΜΕΜΨΙΜΟΙΡΙΑΣ.

Ἡ ΜΕΝ μεμψιμοιρία εἶναι δυσάρεστος διάθεσις τῆς ψυχῆς κατ' ὄλυν τῶν γινομένων, ὅπως ἂν γίνωνται. Ὁ δὲ μεμψιμοῖρος τοιοῦτος, ὥστε, ἀφοῦ τὸν στείλῃ ὁ φίλος μερίδα ἀπὸ συμπόσιον, λέγει πρὸς τὸν κομίσαντα, Ἐλυπήθης τὸν ζυμὸν, καὶ ὀλίγον οἶνον, καὶ δὲν μ' ἐκάλεσας εἰς τὸ δεῖπνον; Καὶ ἐνῶ καταφιλεῖται ὑπὸ τῆς γυναικὸς, ἀμφιβάλλει περὶ τῆς ἀπὸ ψυχῆς ἀγάπης αὐτῆς. Μένεται δὲ καὶ τὸν Θεὸν, ὅχι διότι ἐβρεξεν, ἀλλὰ διότι ὑστερον. Ἄν δὲ κατ' ὁδὸν συμβῇ νὰ εὔρη χρήματα, λέγει, Ἀλλὰ θησαυρὸν δὲν εὔρηκα πώποτε. Καὶ ἂν ἀγοράσῃ δοῦλον καλὸν εἰς ὀλίγην τιμὴν, ἀφοῦ παρεκάλεσε πολλὰ τὸν πωλητὴν, λέγει, Θαυμάζω ἂν εἰς τὸσον ὀλίγην τιμὴν ἠγόρασα τὸσον καλὸν δοῦλον. Πρὸς δὲ τὸν μετ' αὐτοῦ συγχαίροντα, διότι ἀπέκτησεν υἱὸν, λέγει, Ἄν προσθέσῃς, καὶ ὅτι ἐξημῶσθην τὸ ἥμισυ τῆς περιουσίας μου, θέλεις εἰπεῖν ἀλήθειαν. Καὶ ἂν εἰς τὸ δικαστήριον κερδίσῃ, λαβὼν ὄλας τὰς ψήφους, μέμφεται τὸν συνήγορον, ὅτι παρέλειψε πολλὰ ἀπὸ τὰ δίκαιά του, καὶ δὲν τὰ ὠμίλησεν. Ἄν δὲ εἰς ἀνάγκην τοῦ προσφέρωσιν οἱ φίλοι χρηματικὴν βοήθειαν, καὶ τὸν συγχαρῆ τις ἕνεκα τούτου, λέγει, Καὶ πῶς; ἐνῶ πρέπει νὰ ἐπιστρέψω πρὸς ἕκαστον τὰ χρήματα, καὶ περιπλέον νὰ εὐγνωμονῶ ὡς εὐεργετηθεῖς.—ΘΕΟΦΡΑΣΤΟΣ.

Ὁ ΕΥΤΡΙΣΚΩΝ τὴν ἀλήθειαν, αὐτὴν δὲ μὴ ἀγαπῶν, ὁμοιάζει τὴν νυκτερίδα, ἥτις, ἂν καὶ ὀφθαλμοὺς ἔχῃ νὰ διακρίνῃ ὅτι ὑπάρχει ἥλιος, ἔχει ὅμως ὀφθαλμοὺς τὸσον πονηροὺς, ὥστε δὲν εὐφραίνεται εἰς τὸν ἥλιον.

ΑΝΘΡΩΠΙΝΟΥ ΤΕΛΕΙΟΤΗΤΟΣ
ΥΠΟΓΡΑΜΜΟΙ.

ΘΕΛΕΤΕ ὑπογραμμοὺς τινὰς τῆς ἀνθρωπίνης τελειότητος, τὴν ὁποίαν εἰδίδασκεν ὁ Ἰησοῦς; Ἀκούσατε τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ διηγούμενους τὰ τοῦ βίου του. Θέλω ἀναφέρειν τινὰ ὡς συντείνοντα μάλιστα εἰς τὴν ἠθικὴν, καὶ ὡς ὠφέλιμα εἰς τὴν νεολαίαν.

Φιλονεικία (λέγει ὁ Λουκᾶς) ἐγένετο μεταξὺ τῶν μαθητῶν, τίς αὐτῶν ἔσται ὁ μεγαλύτερος; ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπε πρὸς αὐτούς: Ὁ βασιλεὺς τῶν ἔθνων κυριεύουσιν αὐτὰ, καὶ οἱ ἐξουσιάζοντες αὐτὰ καλοῦνται ευεργέται. Σεῖς δὲ μὴ πράξτε οὕτως· ἀλλ' ὁ μείζων γενέσθω ὡς ὁ νεώτερος, καὶ ὁ ἡγούμενος ὡς ὁ διακωνῶν. Ὡραῖον μάθημα ἰσότητος! Ἐθνη! θέλετε νόμους ἰσότητος; δὲν ἀρκεῖ νὰ ἔχητε τούτους γεγραμμένους εἰς χάρτην συνταγματικὴν, ἀλλ' οἱ ἄρχοντες ὑμῶν καὶ σεῖς αὐτοὶ χρεωστεῖτε ἅπαντες νὰ καθαρῶσθε τὴν καρδίαν ἀπὸ πάσαν φιλαρχίαν, καὶ ὡς ἄρθρον πίστεως νὰ παραδεχθῆτε τὴν ἀπάρνησιν πάσης φιλοπρωτείας· διότι ἐκ τῆς ἀπάρνησεως τῆς φιλοπρωτείας ἐκάστου μέλους τῆς κοινωνίας παράγεται ἡ γενικὴ ἰσότης.

Ὁ Ἰησοῦς, διηγοῦνται οἱ Ἀπόστολοι, κατὰ τὸ ὄρος τῶν Ἐλαιῶν, εἰς τὸ χωρίον Γεθσημανί, ἀποσπασθεῖς εἰς λίθου βολὴν, προσήνυχο. Προγνωρίζων δὲ τὴν ἄραν, κατ' ἣν ἐμελλε νὰ συλληφθῇ, ἦλθεν εἰς τοὺς μαθητὰς του, καὶ εἶπεν: Ἰδοὺ πλησιάζει ὁ παραδιδούς με· ἐλάλει ἔτι, ὅτε ὁ Ἰούδας ἦλθε μετὰ φανῶν καὶ λαμπάδων καὶ ὄπλων, καὶ πλησιάσας πρὸς τὸν Ἰησοῦν ἐφίλησεν αὐτόν. Εἰς αὐτὸ τὸ φίλημα, τὸ ὁποῖον ὁ προδότης μαθητῆς ἔθετο σύνθημα τῆς παραδόσεως τοῦ διδασκάλου του, εἰς αὐτὸ τὸ φίλημα τὸ κεντῆσαν ἀναμφιβόλως τὴν καρδίαν τοῦ Ἰησοῦ ὑπὲρ τὴν λόγην, ἥτις ἐπὶ τοῦ σταυροῦ ἐνυξε τὴν πλευρὰν του, ὁ Ἰησοῦς, ὅλος ἀγαθότης, ὅλος συγχώρησις, λέγει πρὸς τὸν προδότην: Φίλε, διὰ ποῖον ἦλθες;

Ὁ Ἰησοῦς (λέγει ὁ Ἰωάννης) κατὰ τὸ Ἱερὸν εἰδίδασκε τὸν λαόν· τότε οἱ Γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι φέρουσι πρὸς αὐτὸν γυναῖκα ἐπὶ μοιχείᾳ συλληφθεῖσαν, καὶ λέγουσι: Διδάσκαλε, ὁ Μωϋσῆς εἰς τὸν νόμον αὐτοῦ διέταξεν αἱ τοιαῦτα νὰ λιθοβολῶνται· σὺ τί λέγεις; Ὁ Ἰησοῦς, βλέπων τὸν ἐπιχειρῶντα κίνδυνον τῆς γυναικὸς, πρὸς αὐτούς εἶπεν, Ὁ ἀναμάρτητος ἐξ ὑμῶν πρῶτος τὸν λίθον ἐπ' αὐτῆς βαλέτω. Οἱ λιθοβόλοι, ἐλεγχόμενοι ἀπὸ τὴν συνειδήσιν, ἐξήρχοντο εἰς καθεῖς, ἀρχόμενοι ἀπὸ τῶν πρεσβυτέρων ἕως τῶν ἐσχάτων. Οὕτως ἀπέμεινε πλησίον τῆς γυναικὸς μόνος ὁ Ἰησοῦς, κάτω κύπτων· ἀλλὰ βλέπων τοὺς πάντας φυγόντας: Ἰὴν, εἶπε, πῶς εἰσὶν οἱ κατήγοροί σου; ἀνεῖς δὲν σὲ κατακρίνει; Καὶ ἐκείνη ἀπεκρίθη, Κάνεις Κύριε! ἐπανελάβε δὲ ὁ Ἰησοῦς, Οὐδ' ἐγὼ σὲ κατακρίνω· πορεύου, καὶ μὴ πλέον ἀμάρτανε. Σωτηρία ζωῆς μετὰ πόσης μετριοφροσύνης χορηγομένη! ὁποία γλυκεῖα παραίνεσις! ἡ νοθεσία δὲν προσβάλλει τὴν εὐεργεσίαν. Εἰς

τοὺς λόγους τοῦ Ἰησοῦ ὁποία σεμνοπρέπεια! περὶ τὸ νεαρὸν καὶ λάμπρον αὐτοῦ πρόσωπον ὁποία αἰδώς!

Κατὰ τὴν πόλιν Ναῖν ὁ Ἰησοῦς ἐγένετο εἰς οἰκίαν Φαρισαίου· ἀμαρτωλὸς γυνή, ἐλθοῦσα εἰς τὴν τράπεζαν, καὶ σταθεῖσα παρὰ τοὺς πόδας του, ἐβρεχεν αὐτοὺς μετὰ δακρῶν, καὶ διὰ τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς τῆς ἐξέμασσε καὶ κατεφίλει καὶ ἤλειφεν αὐτούς, ἀλάστρον κομίσασα μύρου, ὁ ὁμοτράπεζος Φαρισαῖος μετὰ φρίκης, ἀποστροφῆς καὶ καταφρονήσεως ἐβλεπε τὴν ἀμαρτωλὸν· ἀλλ' ὁ Ἰησοῦς, στραφεὶς εὐμενῶς, εἶπε πρὸς αὐτήν, Ἀφένονται σου αἱ ἀμαρτίαι· ἡ πίστις σου σέσωκέ σε· πορεύου εἰς εἰρήνην.

Ὁ λόγος αὐτοῦ πόσῃ σοφίαν ἐγκρύπτει, ὅταν ἡ χεὶρ του εὐλογῇ τὴν ἀθωότητα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῶν βρεφῶν!

Ἀνθρώποι τοῦ λαοῦ προσέφερον εἰς αὐτὸν βρέφη, ἐπιθυμοῦντες νὰ ἐπιθέσῃ τὴν θείαν αὐτοῦ χεῖρα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς των, καὶ νὰ τὰ εὐχηθῇ· ἰδόντες δὲ τοῦτο οἱ μαθηταὶ του, ἐπετίμησαν τοὺς ἀνθρώπους· ἀλλ' ὁ Ἰησοῦς, προκαλέσας τὰ βρέφη, εἶπεν: Ἄφετε τὰ παιδιά νὰ ἔλθωσι πρὸς ἐμὲ, διότι τῶν τοιούτων εἶναι ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ. Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὅστις δὲν δέχεται τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ ὡς παιδίον, δὲν εἰσέρχεται εἰς αὐτήν. Ἄν πάντες δὲν ἐπιστρέψῃτε πρὸς τὴν πρώτην ὑμῶν ἀπλότητα, ἂν δὲν γενῆτε ὡς τὰ παιδιά, δὲν εἰσέρχεσθε εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ. Ὅστις ταπεινώσῃ ἑαυτὸν κατὰ τὴν ζωὴν ταύτην, καὶ γ' ἢν ὡς ἐν τῶν παιδίων τούτων, αὐτὸς ὑψωθήσεται κατὰ τὴν ἄλλην. Προσέχετε, μὴ καταφρονήσῃτε κανένα τῶν μικρῶν τούτων, διότι οἱ ἄγγελοι αὐτῶν εἰς τοὺς οὐρανοὺς βλέπουσι διαπαντὸς τὸ πρόσωπον τοῦ Θεοῦ. Ὡθεσπεσία φιλοσοφία! ὦ γλυκυτάτη καὶ ἀποπνεύουσα μύσχος καὶ μύρου ἠθικῆ!

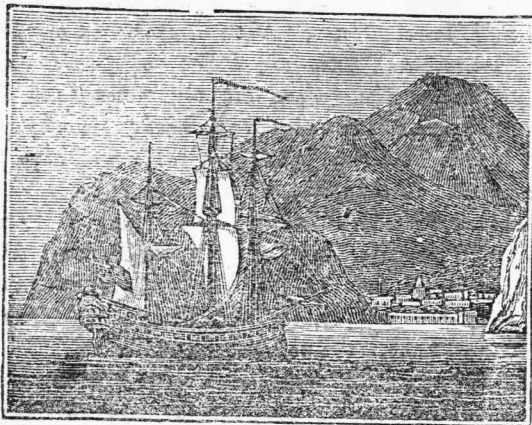
Θέλετε ἄλλην πρᾶξιν τοῦ Ἰησοῦ πλήρη γλυκυτάτης μελαγχολίας; Ὀλίγας ἡμέρας πρὸ τῆς σταυρώσεώς του (λέγει ὁ Ματθαῖος) διέτριβεν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Σίμωνος τοῦ λεπροῦ κατὰ τὴν Βηθανίαν· τότε ἦλθε πρὸς αὐτὸν γυνὴ ἔχουσα ἀλάστρον μύρου βαρυτίμου, καὶ τὸ ἔχυσεν εἰς τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ καθημένου. Ἰδόντες τοῦτο οἱ μαθηταί, εἶπον: Εἰς τί ἡ ἀπώλεια αὐτῆς; τοῦτο τὸ μῦρον ἠδύνατο νὰ πωληθῇ εἰς πολλὰ χρήματα, καὶ ταῦτα νὰ δοθῶσιν εἰς τοὺς πτωχοὺς. Ἀλλ' ὁ Ἰησοῦς εἶπε: Μὴ ἐνοχλεῖτε τὴν γυναῖκα, ἔργον καλὸν ἐπραξεν εἰς ἐμὲ. Πάντοτε τοὺς δυστυχεῖς ἔχετε· αὐτῆ, θέσασα τὸ μῦρον τοῦτο ἐπὶ τοῦ σώματός μου, πρὸς ἐνταξιασμόν μου τὸ ἔβαλεν. Ἀμὴν λέγω εἰς ὑμᾶς· ὅπου ἂν κηρυχθῇ τὸ Εὐαγγέλιον τοῦτο, καὶ ἡ πρᾶξις αὐτῆς θέλει λαληθῆν πρὸς μνημόσυνόν της.

Θέλετε δεῖγμα εὐμενοῦς φιλίας; θέλετε δάκρυα τρυφερᾶς καρδίας πίπτοντα ἀπὸ τοῦ ὀφθαλμοῦ ἐκείνου, ὅστις εἶδαν τὸ σύμπαν, καὶ περιέκλεισαν τὸ παρελθὸν καὶ μέλλον τῆς ἀνθρωπότητος; Ἀκούσατε τὸν Ἰωάννην διηγούμενον τὴν ἀνάστασιν τοῦ Λαζάρου· ἀκούσατε τὸν ἀπλοῦν ἀλίαν τοῦτον, ἰστοροῦντα τὸ συμβάν τοῦτο μετ' ἀφελείας καὶ ἔψους Ὀμηρικοῦ.

Ἦσθ' ἐνεὶ Λάζαρος τις ἐκ Βηθανίας, καὶ αἱ ἀδελφαὶ αὐτοῦ Μάρθα καὶ Μαρία ἔστειλαν πρὸς τὸν Ἰησοῦν, λέγουσαι: Κύριε, ὁ παρὰ σοῦ ἀγαπώμενος ἀσθενεῖ· ἀκούσας ὁ Ἰησοῦς εἶπεν, Ἀὐτὴ ἡ ἀσθένεια οὐκ ἔστι πρὸς θάνατον, ἀλλ' ὑπὲρ τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ. Καὶ τότε μὲν ἔμεινε δύο ἡμέρας εἰς τὸν τόπον ὅπου διέτριβεν· ἔπειτα δὲ εἶπεν εἰς τοὺς μαθητὰς: Ὑπάγωμεν πάλιν εἰς τὴν Ἰουδαίαν. Εἰς τὴν Ἰουδαίαν! λέγουσιν οἱ μαθηταί. Διδάσκαλε, οἱ Ἰουδαῖοι ἐξήτουν νὰ σὲ λιθάσωσι, καὶ πάλιν ὑπάγεις ἐκεῖ; Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἀπεκρίθη: Λάζαρος, ὁ φίλος ἡμῶν, κεκοίμηται· ἀλλὰ πορεύομαι ἵνα ἐξυπνήσω αὐτόν. Ὁ Λάζαρος ἀπέθανεν, ἀλλ' ὑπάγωμεν πρὸς αὐτόν.— Ὑπάγωμεν, εἶπεν ὁ Θωμᾶς περίλυπος, ν' ἀποθάνωμεν μετ' αὐτοῦ.

Ἐλθὼν λοιπὸν ὁ Ἰησοῦς, ἤρθε τὸν Λάζαρον τέσσαρας ἡμέρας ἔχοντα εἰς τὸ μνημεῖον, καὶ πολλοὶ τῶν Ἰουδαίων παρηγόρουσαν τὴν Μάρθαν καὶ τὴν Μαρίαν διὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀδελφοῦ των. Ἡ Μάρθα δὲ, ὡς ἤκουσεν ὅτι ὁ Ἰησοῦς ἔρχεται, τὸν προῦπάντησε, καὶ εἶπεν, Ὡ Κύριε, ἂν ἦσο ἐδῶ, ὁ ἀδελφός μου δὲν ἀπέθνησκεν· ἀλλὰ καὶ τὴν ἄραν ταύτην γνωρίζω κάλλιστα, ὅτι ὁ Θεὸς θέλει δώσειν ὅσα ζητήσης. Τότε ὁ Ἰησοῦς λέγει πρὸς αὐτήν: Ὁ ἀδελφός σου θέλει ἀναστηθῆν. Ὡ Κύριε, τὸ γνωρίζω, ὅτι θέλει ἀναστηθῆν εἰς τὴν ἀνάστασιν κατὰ τὴν ἐσχάτην ἡμέραν.— Μάρθα, ἐγὼ εἰμὶ ἡ ἀνάστασις καὶ ἡ ζωὴ, ὁ δὲ πιστεύων εἰς ἐμὲ καὶ ἀποθανὼν ἀνίσταται.— Ναι, Κύριε, πρὸ πολλοῦ ἐγὼ ἐπίστευσα, ὅτι σὺ ὁ Χριστὸς εἶσαι, σὺ ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ; Αὐτὰ εἶπουσα ἡ Μάρθα, ἐπέστρεψεν εἰς τὸν οἶκον, καὶ κατ' ἰδίαν φωνάζασα Μαρίαν τὴν ἀδελφὴν της, εἶπεν: Ὁ διδάσκαλος ἦλθε, καὶ σὲ ζητεῖ· ἐκείνη δὲ, ὡς ἤκουσεν, ἐκίνησε νὰ ὑπάγῃ πρὸς αὐτόν, καὶ οἱ παρηγοροῦντες αὐτὴν Ἰουδαῖοι τὴν ἠκολούθησαν, νομίζοντες, ὅτι πρὸς τὸ μνημεῖον διευθύνετο νὰ κλαύσῃ. Ἡ Μαρία ἦλθε λοιπὸν ἔπου ἦτον ὁ Ἰησοῦς· ἄμα δὲ μακρόθεν τὸν εἶδεν, ἔπεσεν εἰς τοὺς πόδας του, λέγουσα: Ἄν ἦσον ἐδῶ, δὲν ἀπέθνησκεν ὁ ἀδελφός μου. Ὁ Ἰησοῦς, ὡς εἶδεν αὐτὴν κλαίουσαν, καὶ κλαίοντας ἔτι τοὺς ἀκολουθοῦντας αὐτὴν Ἰουδαίους, ἐλυπήθη καὶ ἐταράχθη, καὶ εἶπε: Ποῦ τὸν ἔχετε ἀποτεθειμένον; καὶ τινες ἐξ αὐτῶν εἶπον: Αὐτὸς ὁ ἀνοίξας τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ τυφλοῦ δὲν ἠδύνατο τάχα νὰ ἐνεργήσῃ, ὥστε νὰ μὴ ἀποθάνῃ ὁ Λάζαρος; Ὁ Ἰησοῦς ἔρχεται λοιπὸν εἰς τὸ μνημεῖον, καὶ λέγει: Σηκώσατε τὸν λίθον· ἀποκρίνεται ἡ Μάρθα: Κύριε τεσσάρων ἡμερῶν εἶναι ὁ νεκρὸς, καὶ ἀποθόραν ἴσως ἔχει. Λέγει ὁ Ἰησοῦς: Δὲν σὲ εἶπον, ὅτι, ἂν πιστεύῃς, θέλεις ἰδεῖν τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ; Καὶ ἐσήκωσαν τὸν λίθον, καὶ ὁ Ἰησοῦς ὑψωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς ἄνω, καὶ εἶπε: Πάτερ, εὐχαριστῶ σε, ὅτι ἤκουσάς μου· καὶ αὐτὰ εἰπὼν, φωνῆ μεγάλη ἐκραξε: Λάζαρε, δεῦρο ἔξω! καὶ ἐξῆλθεν ὁ νεκρὸς δεδεμένος τοὺς πόδας καὶ τὰς χεῖρας· εἶχε δὲ τὸ πρόσωπόν του περιδεδεμένον διὰ σουδαρίου, καὶ τότε εἶπεν ὁ Ἰησοῦς: Ἀύσατέ τον, καὶ ἀφετέ τον νὰ ὑπάγῃ.—Π. ΣΟΥΤΣΟΣ.

Η ΝΗΣΟΣ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΕΛΕΝΗΣ.

ΕΝΩ χῶραί τινες ἢ τόποι ἐφελεύουσι τὴν προσοχὴν διὰ φυσικῶν ιδιοτήτων, ἄλλαι καθίστανται ἀξιόλογοι ὑπὸ συμβάντων ἱστορικῶν. Ἀμφότερα τὰ ἐλκυστικὰ ταῦτα περιστάσιν συνενωμένα ἡ νῆσος τῆς Ἀγίας Ἐλένης· διότι οὐχὶ μόνον οἱ φυσικοὶ αὐτῆς χαρακτῆρες κρίνονται ἀξιοὶ τῆς προσοχῆς ὄλων τῶν τῆς φύσεως ἐραστῶν, ἀλλὰ καὶ εἰς μεγάλην σειρὰν ἱστορικῶν συμβάντων ὑπῆρξε κρίκος ἀξιόλογος, καθὼς χρηματίσασα τὸ τελευταῖον ἐπίγειον ἀναπαυτήριον τοῦ Ναπολέοντος Βοναπάρτου, — τὸ ἔσχατον θέατρον τῆς φιλοδοξίας, τῶν προτερημάτων, καὶ τῶν ἐγκλημάτων αὐτοῦ.

Ἡ Ἀγία Ἐλένη κεῖται εἰς τὸν Ἀτλαντικὸν Ὀκεανὸν, εἰς 5° 43' δυτικῶν μῆκους, καὶ 15° 55' νοτίου πλάτους· ἀπέχει δὲ περὶ τὰ 1200 μίλια ἐκ τοῦ δυτικῶν παραλίου τῆς Ἀφρικῆς, χίλια δὲ ὀκτακόσια ἐκ τοῦ ἀνατολικῶν παραλίου τῆς Ἀμερικῆς. Τὸ μέγιστον αὐτῆς μῆκος δὲν ὑπερβαίνει δέκα ἡμισὺ μίλια, τὸ πλάτος ἐξ καὶ τρία τέταρτα, ἢ δὲ περιφέρεια εἰκοσιοκτῶ. Ὀλόκληρον τὸ νησίον περιέχει ὡς 30,000 στρεμμάτων Ἀγγλικῶν, ἐξ ὧν 14,000 εἶναι γυμνὸς βράχος, ἢ ἄλλως ἀνεπίδεκτα βελτιώσεως, 8,000 γῆ χέρσος, προσφυῆς μόνον εἰς δένδροφορίαν ἢ κτηνοτροφίαν, καὶ 3000 ἀροτρεύσιμα. Ἡ νῆσος ἐμπορεῖ νὰ θεωρῆται ὡς συνισταμένη ἀπ' ἐνὸς παμμεγέθους βράχου ἀναβαίνοντος ἀπὸ τὸν κόλπον τοῦ Ὀκεανοῦ, καθότι σχεδὸν πανταχόθεν περιορίζεται ὑπὸ κρημνῶν ἀπὸ ἑξακοσίους ἕως χιλίους διακοσίους πόδας τὸ ὕψος. Σειρὰ βουνῶν διαπερνᾷ ὅλην τὴν νῆσον ἐξ ἀνατολῶν εἰς δυσμᾶς, τέλος ἔχουσα εἰς τὸ ἀνατολικὸν ἄκρον τὴν Κορυφὴν τῆς Ἀρτέμιδος, ἧτις ἀναβαίνει εἰς 2700 ποδῶν ὕψος. Τρεῖς μόνον μυχοὶ ἦτοι ἀνοίγματα ὑπάρχουν εἰς τὸν αἰγιαλόν· ἀλλὰ τὸσον πλεονάζουν βράχοι καὶ ξέροι, ὥστε εἰς ἓνα μόνον αὐτῶν ἐπὶ τῆς βορειοδυτικῆς πλευρᾶς τῆς νήσου γίνεται ἀσφαλῶς ἀπόβασις, καὶ εἰς τὸ μέρος τοῦτο ὑπάρχει ἡ μόνη ἐπὶ τῆς νήσου πόλις, — ἡ Ἰακωβούπολις.

Ὁ ἐν Ἰακωβούπολει πρὸς ἀπόβασιν τόπος εἶναι ὡς ἡμισέληνον, μόλις πεντακόσια βήματα πλατὺς μεταξὺ

τῶν δύο ἄκρων· σιμώτατα δὲ τῆς παραθαλασσίας εὐρίσκονται ἰσχυροὶ προμαχῶνες, ἀπὸ ἄκρας εἰς ἄκρον τοῦ κόλπου ἐκτεινομένοι. Εἰς τὴν πόλιν ἐμβαίνει τις διὰ καμαρωτοῦ πυλῶνος, ἐντὸς τοῦ οὗ οὐκ ὑπάρχει εὐμορφος πλατεῖα, ἑκατὸν περίπου τετραγωνικῶν ποδῶν· ὁ δρόμος ἐκ τοῦ ἀποβατηρίου εἰς τὸν πυλῶνα τοῦτον περνᾷ ἐπάνωθεν σηκωτῆς γεφύρας, ἀναμέσον διπλῶν σειρῶν κανονίων. Εἰς τὴν πλατεῖαν τῆς παρατάξεως εὐρίσκεται τοποθετημένον τὸ κυβερνητήριον καὶ τὸ ἀρχιφυλακεῖον· ἐντὸς τοῦ πρώτου κατοικεῖ ὁ κυβερνήτης καὶ οἱ σημαντικώτεροι τῶν ὑπαλλήλων. Ἡ κυριώτερα εἰς τὴν πόλιν ὁδὸς περιέχει τριάκοντα περίπου οἴκους, οἱ πλεῖστοι τῶν οὗ οὐκ εἶναι εὐμορφοὶ καὶ καλοκτισμένοι. Ὑπάρχει δὲ καὶ ἐκκλησία. Οἱ ἄνωθεν τῆς πόλεως ὑψηλοὶ λόφοι, ὡς καὶ πᾶν εὐπρόσιτον μέρος τῆς παραλίας, εἶναι ἰσχυρότατα ὠχυρωμένοι.

Ὑπάρχουν σημεῖα τινά, ὅτι ἔλαβεν ἐξ ἡφαιστείου τὴν γένεσιν ἡ νῆσος αὕτη, τὸσον ἐκ τῆς φύσεως τῶν παραγομένων ὀρυκτῶν, ὅσον ἐκ τοῦ ὅτι ἔλαφροὶ τινες σεισμοὶ συνέβησαν τὸ 1756, 1782, καὶ 1817. Ἐρῆμυνης διὰ τιτανόλιθον γινομένης πρό τινων ἐτῶν, εὐρέθη ὀρυκτὸν τι παρεμφερὸν μὲ ὀρυκτὸν χρυσοῦ χον, καὶ βραβεῖον 250 λιτρῶν στηρλινῶν προσεφέρθη διὰ τὴν ἀνακάλυψιν χρυσοῦ μεταλλείου· ἀλλ' οὐδὲ τὸ ὀρυκτὸν ἐκεῖνο ἀληθῶς ἦτο χρυσοῦ χον, οὐδ' ἀνεκαλύφθησαν ἔκτοτε χρυσοῦ σημεῖα.

Τὰ κυριώτερα ἐπὶ τῆς νήσου ζῶα εἶναι βοσκήματα καὶ αἶγες, εἰσαχθέντα ἐκ τῆς Ἀγγλίας· πλεονάζουν δὲ καὶ φασιανοὶ καὶ πέρδικες. Εἰς τὰς κοιλάδας εὐρίσκονται σκορπίοι καὶ σκολοπένδραι, ἀλλὰ τὸ κέντρον αὐτῶν δὲν εἶναι κινδυνώδες. Θαλάσσια πτηνὰ, κητῆ, καὶ χελῶναι φαίνονται κάποτε εἰς τὴν παραλίαν· εὐρίσκονται δὲ περὶ τὴν νῆσον ὀδοθήκοντα περίπου ἰχθύων εἶδη. Ἀξιοσημείωτον εἶναι ὅτι, ἂν καὶ πολλάκις μετεκομίσθησαν εἰς τὴν νῆσον μέλισσαι, οὐδέποτε ὅμως ἤκμασαν· πιστεύεται ὅτι οἱ σφοδροὶ ἄνεμοι ἐπαίρουνσιν αὐτάς.

Ἡ χώρα γενικῶς συνίσταται ἀπὸ παχὺ χῶμα, πάμπολλα φυτὰ περιθάλλον, ἐξ ὧν καὶ τρία εἶδη κομμιφόρων δένδρων, τὰ ὅποια ἀναβλαστάνουσιν εἰς ὕψος τριῶν ἕως τριάκοντα ποδῶν. Ὅλα τὰ εἶδη ταῦτα παράγουσι κόμμι ἀρωματικώτατον, τὸ ὅποῖον καθιστάνει τὸ ξύλον τερπνὸν διὰ καύσιμον, δι' ὃ καὶ ὡς ἐπιτοπλεῖστον καλλιεργεῖται. Ἐξ ἐνὸς τῶν εἰδῶν τούτων ἀπορρέει αὐτομάτως ὑγρὸν εὐοσμὸν, τὸσον ἀφθόνως, ὥστε μία φιάλη πληροῦται εἰς διάστημα μιᾶς νυκτός. Δρύες, κυπάρισσοι, περῖδες, μωρίσαι, καὶ ἄλλα φυτὰ, ἀκμάζουν μὲ ἰκανὴν δαφίλειαν. Εὐδοκιμοῦσι δὲ μάλιστα αἱ ὀπάραι, καθότι λέγεται ὅτι ἐπὶ σχεδὸν ἐκάστου ἀγροκηπίου εὐρίσκονται σταφύλια, σῦκα, πορτογάλλια, λεμόνια, κίτρα, γουαῖαι, βανάναι, ροδάκινα, κυδῶνια, ροῖδια, ταμαρίνδοι, συκάμινα, πέπονες, καὶ κολοκύνθαι.

Τὴν ἐκ τῆς πόλεως προσέγγισιν εἰς τὰς ἐξοχὰς περιεγράφε τις ὡς ἀκολούθως:—

Ἡ πόλις περιέχει πολλὰ κηπάρια, ἄλση, καὶ σκιῶδεις περιπάτους· ἐκτείνεται δὲ καθ' ὅλον τὸ μῆκος τῆς κοιλάδος, ἧτις στενοῦται βαθυμῶν, ἕως οὗ, ἐπὶ τέλους, χωρεῖ μία μόνον οἰκία. Ἀνωθεν τῆς κοιλάδος κρέμανται ὑψηλοὶ καὶ παμμεγῆς βράχοι κατὰ τρόπον, ὅστις παραπολὺ φοβίζει τοὺς νεοφερμένους ξένους. Οἱ εἰς τὸ ἐνδότερον τῆς νήσου ἄγοντες δρόμοι, τοὺς οὗ οὐκ κατασκεύασαν μετὰ κόπου ἀπιστεύτου, τοὺς βράχους διαρρήξαντες, περνῶσι τὰς πλευρὰς τῶν ἀμφοτέρωθεν τῆς πόλεως λόφων κατὰ κάθετον ἀνάβασιν, ὥστε βόες καὶ ἄμαξαι διαβαίνουσι ἄνευ δυσκολίας ἢ κινδύνου τοὺς φαινομένους κατὰ κάθετον κρημνοῦς. Εἰς δύο μιλίων διάστημα, οὐδὲν ἄλλο εἰμῆ γυμνὴ ἀφορία καὶ βραχῶδης ἐρημία προσβάλλει εἰς τὸ ὄμμα τοῦ περιηγητοῦ· ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἠδύνεται ἡ ὄψις διὰ τῆς αἰφνιδίου παραστάσεως δασωμένων λόφων, χλοερῶν κοιλάδων, καλλιεργημένων ἀγρῶν, καὶ ὠραίων μικρῶν φερνῶν οἴκων. Τρία μίλια ἐκ τῆς Ἰακωβούπολεως κεῖται τὸ φερνὸν παλάτιον τοῦ κυβερνήτου, ὠραῖον καὶ καλόκτιστον οἰκοδόμημα.

Ἡ Ἀγία Ἐλένη ἔχει κλίμα ὑγιέστατον· ἡ θερμότης καὶ τὸ ψύχος ὑπάρχουσι τερπνότατα συγκερασμένα. Ἡ ἀτμοσφαιρα εἶναι γενικῶς τὸσον καθαρὰ, ὥστε πλοῖα θεωροῦνται εἰς ἐξήκοντα μιλίων ἀπόστασιν.

Πρέπει τώρα νὰ εἰπωμεν ὀλίγα τινὰ περὶ τῆς ἱστορίας τῆς νήσου. Ὁ Ἰωάννης de Nova, πλοίαρχος Πορτογάλλος, ἀνεκάλυψε τὴν Ἀγίαν Ἐλένην κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς Ἀγίας Ἐλένης, Μαΐου 21ην, 1501. Ἀνδρωποὶ δὲν εὐρέθησαν ἐπὶ τῆς νήσου· αὐτοὶ δὲ ἀπλῶς ἀνήγγειλε τὴν ἀνακάλυψιν, χωρὶς νὰ θεμελιώσῃ ἀποικίαν. Μετὰ δώδεκα περίπου ἔτη, εὐγενεῖς τινὲς Πορτογάλλοι, προσκρούσαντες εἰς τὰς ἐν Ἰνδία Πορτογαλικὰς ἀρχὰς, ἀπηνῶς ἐκολοβώθησαν διὰ τῆς ἀποκοπῆς τῶν μινῶν, ὡτων, καὶ δεξιῶν χειρῶν· εἰς δὲ τὴν ἐλευνὴν ταύτην κατάστασιν ἀπεστάλησαν ὀπίσω εἰς τὴν Εὐρώπην. Εἰς αὐτῶν, Fernandez Lopez, κρίνας τοῖον βίον ἀβίωτον εἰς τὴν ἑαυτοῦ πατρίδα, ἀπεβίβασθη, κατ' ἰδίαν αὐτοῦ αἰτησιν, μετ' ὀλίγων ἀνδραπόδων ἐπὶ τῆς μονήρους νήσου τῆς Ἀγίας Ἐλένης. Πρὸς ἀνακοίσειν δὲ τῆς βαρυτάτης αὐτοῦ συμφορᾶς τὸν ἐχορήγησαν οἱ συμπατριῶται αἶγας, χοίρους, ἔριθας, πέρδικας, φασιανούς, μελεαγρίδας, ὡς καὶ συκᾶς, πορτογαλλίας, λεμονίας, ροδάκιν' ας, καὶ παντοῖα λάχανα πρὸς φυτεῖαν. Ταῦτα ἐπέτυχαν τοσοῦτον, ὥστε εἰς μίαν τετραετηρίδα ἔλαβεν ἡ νῆσος τερπνὴν πρόσφιν.

Ἡ κυβέρνησις ἤρχισε τώρα νὰ καταλαμβάνη, ὅτι τὸ νησίον ἠμπορεῖ νὰ χρησιμεύσῃ διὰ τὰ πλοῖα, τὰ ἐκ τῆς Πορτογαλλίας εἰς τὴν Ἰνδίαν ὑπάγοντα, ὡς ἀναπαυτήριον, ἐξ ὅν νὰ προμηθεύωνται ὕδωρ, νωπὰς ζωτροφίας, κτλ. ὅθεν ἀπέλυσαν τὸν Lopez, καὶ κατέστησαν τὴν νῆσον σταθμὸν τῆς κυβερνήσεως. Πολλοὺς δὲ χρόνους ἐπέτυχαν κρῖπτοντες ἀπ' ἄλλας χώρας τὴν θέσιν τῆς Ἀγίας Ἐλένης· ἀλλὰ τὸ 1588 ἐπεσκέφθη αὐτὴν ὁ

Ἀγγλος Cavendish, ἐπανερχόμενος ἀπὸ τὸν περίπλου τοῦ κόσμου. Ὀλίγον ἔπειτα ἐπεσκέφθησαν αὐτὴν οἱ Ὀλλανδοὶ καὶ οἱ Ἰσπανοὶ, οἵτινες καὶ ἀκολάστως ἠφάνισαν τὰ τῆς νήσου προϊόντα. Καθόσον δὲ βαθυμῶν ἀπέκτων οἱ Πορτογάλλοι καταστήματα ἐπὶ τοῦ δυτικῶν παραλίου τῆς Ἀφρικῆς, ἄφιναν ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἐρημουμένην τὴν Ἀγίαν Ἐλένην.

Τὸ 1651 ἡ Ἀγγλικὴ Συντροφία τῶν Ἀνατολικῶν Ἰνδιῶν ἔκαμεν ἐπὶ τῆς νήσου κατάστημα, τὸ ὅποῖον μετὰ δέκα ἔτη ἐπεβεβαίωσεν εἰς αὐτοὺς χάρτης παρὰ Καρόλου τοῦ δευτέρου. Πολλοὺς οἰκιστὰς παρεκίνησεν ἡ προσφορὰ γαιῶν νὰ μεταναστεύσωσιν ἐκ τῆς Ἀγγλίας εἰς τὴν Ἀγίαν Ἐλένην· καὶ ἀνδράποδα εἰσήχθησαν ἐκ τῆς Μαδαγασκάρ νὰ ἐργάζωνται εἰς τὰς φυτεῖας. Μετὰ δεκατέσσαρα περίπου ἔτη οἱ Ὀλλανδοὶ ἐκτύπησαν καὶ ἤλωσαν τὴν νῆσον· ἀλλ' ἠναγκάσθησαν μετ' οὐ πολὺ νὰ ἐπιστρέψωσιν αὐτὴν· τὸ δὲ προσεχὲς ἔτος, 1666, πολλὰ οἰκογένειαι, τὰς ὁποίας εἶχεν ἀφανίσειν ἡ πυρκαϊὰ τοῦ Λονδίνου, κατέφυγον εἰς τὴν Ἀγίαν Ἐλένην. Πάλιν ἐκυριεύθη ὑπὸ τῶν Ὀλλανδῶν, καὶ πάλιν μετεκυριεύθη ὑπὸ τῶν Ἀγγλῶν.

Μέχρι τοῦ 1700 ἡ τῆς νήσου οἰκονομία, ἡθική τε καὶ ἐσωτερική, κάκιστα εἶχε· τότε δ' ἐλήφθησαν διάφορα συνετὰ μέτρα πρὸς διόρθωσιν τῶν ἡθῶν, καὶ ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης διευθύνθησαν πρὸς βελτιώσιν τοῦ τόπου οἱ ἀγῶνες τῶν ἐκ διαδοχῆς κυβερνητῶν. Χάρται κατ' ἐπανάληψιν παρὰ τοῦ Στέμματος ἔδωκαν τὴν νῆσον εἰς τὴν ἐξουσίαν τῆς Συντροφίας τῶν Ἀνατολικῶν Ἰνδιῶν, ἧτις καὶ ἀρχεῖ αὐτῆς διὰ κυβερνήτου καὶ συμβουλίου.

Τὸ 1792 ἔπαυσεν ἡ τῶν ἀνδραπόδων εἰσαγωγή, καὶ τὸ 1810 ἐκρίθη ἀναγκαῖον νὰ εἰσάξωσι 50 Σίνας ἐργάτας διὰ τὴν γεωργίαν. Ὁ ἀριθμὸς οὗτος βαθυμῶν νῦξάνετο· καὶ τὸ 1823 ἦτον ὁ πληθυσμὸς διαμοιρασμένος ὡς ἔπεται.—λευκοὶ κάτοικοι, 1201· πολιτικοὶ καὶ στρατιωτικοὶ, 911· ἀνδράποδα, 1074· μαῦροι ἐλεύθεροι, 729· Σῖναι, 442· Λάσκαρες, 24· τὸ σύνολον, 4381. Ἐκτοτε ὅμως ἠῤῥησεν ἔτι μᾶλλον ὁ πληθυσμὸς, ἀναβαίνων σήμερον εἰς 5000, ἐκτὸς τῆς φρουρᾶς.

Τὸ 1815 ἡ Ἀγία Ἐλένη κατέστη περισπούδατος, ἐκλεχθεῖσα ὡς τὸ ἄσυλον ἢ μᾶλλον ὡς ἡ φυλακὴ τοῦ Ναπολέοντος. Καταρχὰς τοῦ ἐνιαυτοῦ ἐτάραξεν ἐκ νέου τὴν Εὐρώπην ὁ μέγας δορικτήτωρ, δραπετεύσας ἀπὸ τὴν Ἑλβαν· ὅθεν ἐκρίθη ἀναγκαῖον μετὰ τὴν ἐν Οὐατερλώ μάχην, νὰ ἐκλεχθῇ τόπος δυνατὰ ὠχυρωμένος ὡς ἡ μέλλουσα κατοικία του. Αἱ σύμμαχοι δυνάμεις εἶχαν παραδώσειν εἰς τὴν Ἀγγλίαν τὴν φύλαξιν τοῦ προσώπου τοῦ Βοναπάρτου. Τὴν 7ην λοιπὸν Αὐγούστου, ἐτέθη ὁ Ναπολεὼν ἐπὶ Ἀγγλικῆς νηὸς, ἧτις ἀπέπλευσε διὰ τὴν Ἀγίαν Ἐλένην, ὅπου ἐφθάσε τὴν 16ην Ὀκτωβρίου. Μετὰ τὸν πρῶτον αὐτοῦ οἶκον ἐπὶ τῆς νήσου δὲν νῦχαριστεῖτο ὁ Βοναπάρτης· ὅθεν τοῦ ἐκτίσαν ἄλλον οἶκον ἐπὶ τῆς ὑψίστης πεδιάδος τοῦ νηοῦ, 1760 πόδας ὑπὲρ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης.

Ἐνταῦθα ἔζησε μέχρι 5ης Μαΐου, 1821, ὅτε ἀπέθανεν ἀπὸ ἔλκος εἰς τὸν στόμαχον, τὴν ὀλέθριον τοῦ ὁποῦ ἐνέργειαν ἤξανεν ὁ ἐρεθισμὸς καὶ ἡ δυσαρρέσκεια, ἥτις ἀδιακόπως αὐτὸν ἐβασάνιζε κατὰ τοὺς τρεῖς τελευταίους χρόνους τῆς ἐν τῇ Ἁγίᾳ Ἐλένῃ διατριβῆς του. Ἐτάφησαν δὲ τὰ λείψανά του μετὰ στρατιωτικὰς τιμὰς εἰς τινα κοιλάδα, πλησίον πηγῆς, ἱτέας ἀνωθεν ἐχοῦσης κρεμαμένης. Ὁ τάφος περιεκλείσθη μετέπειτα ὑπὸ σιδηροῦ περιφράγματος, καὶ φύλαξ διωρίσθη εἰς αὐτὸν ἔκτοτε.

ΑΠΟΔΕΙΞΕΙΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΥ.

Ἄριθ. 3.

ΠΡΟΦΗΤΕΙΑΙ.

Εἰς τὸ βιβλίον τῶν Πράξεων, ὡς προσίπαμεν, ἐπαινοῦνται οἱ Ἰουδαῖοι τῆς Βεροίας, ὅτι ἐπιμελῶς ἠρέωνον τὰς Γραφάς. Αἱ Γραφαὶ αὗται περιείχαν τὰς προφητείας, δι' ὧν οἱ Ἀπόστολοι ἐζήτουν ν' ἀποδείξωσιν, ὅτι ὁ Ἰησοῦς ἦτον ὁ ἐπαγγελθεὶς ποτε Χριστὸς, ἡ Μεσσίας· ἐπειδὴ δὲ περὶ τοῦ Ἰησοῦ ἠλήθηναν ὅλα τὰ ἐκεῖ προφητευμένα, πολλοὶ ἐπίστευσαν ὅτι αὐτὸς ἀληθῶς ἦτον ὁ προσδοκώμενος Μεσσίας.

Ἄλλ' αἱ τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης Γραφαὶ αὗται εἶναι, κατ' ὀλίγα τινὰ, διδακτικώτεροι εἰς ἡμᾶς, παρὰ καὶ εἰς τοὺς συγχρόνους τῶν Ἀποστόλων, διὰ τὴν ἔκτοτε συμβᾶσαν ἐντελεστέραν πλήρωσιν τινῶν ἀπὸ τὰς προφητείας.

Ἐπὶ τῶν Ἀποστόλων, ἐπέδιδε μὲν τάχιστα ἡ Φρησκεία τοῦ Ἰησοῦ μεταξὺ καὶ τῶν Ἰουδαίων καὶ τῶν Ἑθνικῶν· ἀλλὰ, μ' ὄλον τοῦτο, ὁ ἀριθμὸς τῶν ὄσων αὐτὴν ἠσπᾶσθησαν ἦτο μικρὸς καὶ ἀφανὴς ὡς πρὸς τὰ πλήρη τῶν ὄσων εἴτε παντελῶς ἠγνόουν αὐτὴν, εἴτε γνωρίζοντες ἀπέβαλλον μετ' ἐξουθενήσεως καὶ μίσους. Σήμερον ὁ Ἰησοῦς ὁμολογεῖται ὡς Κύριος εἰς ὅλα τὰ πλεον πεπολιτισμένα τοῦ κόσμου μέρη. Οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ ἀνέτρεψαν τὰς Φρησκείας τῶν πλεον κραταιῶν καὶ πεφωτισμένων ἔθνων· χωρὶς δὲ κατακτήσεων, χωρὶς τῆς βοηθείας πλοῦτου, ἢ δυνάμεως ἀνθρωπίνης, ἢ σοφίας, ἐνήργησαν τὴν θαυμασιωτάτην μεταβολὴν ἀφ' ὅσας ποτὲ συνέβησαν εἰς τὰς δοξασίας τῶν ἀνθρώπων, καὶ ταύτην περὶ τῆς σπουδαιότητος ὑποθέσεως. Ὁ ἀριθμὸς τῶν ὄσων ἐπαγγέλλονται τὴν Χριστιανικὴν Φρησκείαν λογίζεται ὡς διακόσια πεντήκοντα ἑκατομμύρια, συμπεριλαμβάνων ὅλα τὰ πλεον πεπολιτισμένα τοῦ κόσμου ἔθνη. Διὰ νὰ κρίνωμεν δὲ ὀρθῶς τὸ μέγεθος τοῦ προξενηθέντος ἀποτελέσματος, πρέπει νὰ βάλωμεν εἰς τὸν λογαριασμὸν ὅτι εὐρίσκονται ἑκατὸν εἰκοσι ἑκατομμύρια ἀνθρώπων, τῶν ὁποίων ἡ Φρησκεία κατὰ τοσοῦτον ἐπιστηρίζεται εἰς τὴν Χριστιανικὴν, ὥστε ἦτον ἀδύνατον νὰ ὑπάρξῃ ὅποια εἶναι, ἂν ὁ Χριστὸς οὐδέποτε εἶχε φανῆν, — ἐννοῶ τοὺς Μωαμεθανούς· διότι, ἂν καὶ οὗτοι πολὺ ἀπεπλανήθησαν τῆς διδασκαλίας τοῦ Χριστοῦ Φρησκείας, καὶ θεωρῶσι τὸν Μωάμεθ ὡς

μεγαλῆτερον αὐτοῦ προφήτην, μ' ὅλα ταῦτα ὁμολογοῦσι τὸν Ἰησοῦν ὡς προφήτην ἀληθῆ, καὶ ὡς τὸν Μεσσίαν, ἢ Χριστόν· καὶ ἐπαγγέλλονται ὅτι ἡ Φρησκεία αὐτῶν θεμελιούται ἐπὶ τῆς ἐκείνου.

Τοῦτο ἀνάγκη πᾶσα νὰ βαλθῇ εἰς τὸν λογαριασμὸν, καθότι ὁ λόγος εἶναι τῶρα περὶ τοῦ προξενηθέντος μεγάλου καὶ θαυμαστοῦ ἀποτελέσματος. — τῆς παραδόξου μετὰ βολῆς, τὴν ὁποίαν ἐνήργησεν εἰς τὸν κόσμον ὁ Χριστὸς καὶ οἱ αὐτοῦ Ἀπόστολοι. Ὅσον δὲ μέγα ὑπῆρξε τὸ ἀποτέλεσμα τοῦτο, ὥστε πᾶς ἄνθρωπος, εἴτε πιστὸς, εἴτε ἄπιστος, ἂν δὲν ἀγνοῇ ὀλότεια τὴν ἱστορίαν, πρέπει νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἦτον ὁ ΣΗΜΑΝΤΙΚΩΤΑΤΟΣ ΚΑΙ ΠΑΡΑΔΟΞΟΤΑΤΟΣ τῶν ὄσων ἐπὶ γῆς ἐφάνθησαν· καὶ ὅτι αὐτὸς ἐπέφερε τὴν θαυμασιωτάτην μεταβολὴν τῶν ὄσων ποτὲ ἐνήργηθησαν εἰς τὴν Φρησκείαν τῆς ἀνθρωπότητος. Ἀλλὰ τὴν θαυμασίον ταύτην μεταβολὴν ἔκαμεν ἀνὴρ τοῦ Ἰουδαϊκοῦ ἔθνους, — ἔθνος τὸ ὁποῖον οὐδέποτε ὑπῆρξεν ἀπὸ τὰ μέγιστα καὶ κραταιώτατα, — οὐδέποτε ἴσον μετὰ τοὺς Ἕλληνας καὶ ἄλλα διάφορα τῶν ἀρχαίων ἔθνων κατὰ τὴν φήμην τῆς σοφίας καὶ τῶν γνώσεων καὶ τῆς ἐμπειρίας εἰς τὰς βιωτικὰς τέχνας. Ταῦτα δὲ πάντα ἐγίναν ὑπ' ἀνθρώπου καταπεφρονημένου καὶ καταδεδιωγμένου, καὶ ἀτίμως θανατωθέντος ὑπὸ τῶν Ἰουδαίων, τῶν ἑαυτοῦ ὁμογενῶν. Ἐὰν λοιπὸν ἠρώτας ἀπιστὸν τινα, 'Ποῖος ὁ θαυμασιωτάτος ἀνὴρ ἀφ' ὅσων ποτὲ ὑπῆρξαν; καὶ ποῖος ἐπέφερε τὸ παραδοξότατον ἀποτέλεσμα κατὰ τὸν πλεον παράξενον καὶ θαυμασίον τρόπον;' μόλις ἠδύνατο νὰ μὴν ἀποκριθῇ, ὅτι Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖος ἐχρημάτισεν ὁ τοιοῦτος.

Ἐπειτα δὲ ἠμπορεῖς νὰ προκαλήσῃς αὐτὸν νὰ σοῦ ἐξηγήσῃ, τίνι τρόπῳ συνέβη, (καθ' ὑπόθεσιν ὅτι ἡ ἡμετέρα Φρησκεία εἶναι ἀνθρώπου ἐπινοήμα), ὥστε ὅλα ταῦτα νὰ εὐρίσκωνται προλελεγμένα εἰς τὰς ἀρχαίας προφητείας τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης· εἰς βιβλία, τὰ ὁποῖα μετ' ἐπιμελείας καὶ μεγίστου σεβασμοῦ φυλάσσονται ὑπὸ τῶν ἀπίστων Ἰουδαίων μέχρι τῆς σήμερον.

Εἰς διάφορα μέρη τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης ἐμπορεῖς νὰ εὕρῃς τοιαύτας προφητείας. Ὡς, λόγου χάριν, προσφητεύθη ὅτι ἀγαθὸν μέγα ἐμελλε νὰ προκύψῃ εἰς ὅλα τὰ τῆς οἰκουμένης ἔθνη ἐκ τῶν ἀπογόνων τοῦ Ἀβραάμ· (Γεν. κβ'. 18). 'Ἐνευλογηθήσονται ἐν τῷ σπέρματί σου πάντα τὰ ἔθνη τῆς γῆς.'

Ὅτε δὲ οἱ ἀπόγονοι τοῦ Ἀβραάμ πραγματικῶς ἐγίναν μέγα ἔθνος, καὶ διὰ τοῦ Μωϋσέως ἔλαβον Φρησκείαν τὴν ὁποίαν τὰ μέγιστα ἐσεβάζοντο, φυσικώτατα ἤθελαν νομίζειν ὅτι ἡ ἀνωτέρω προφητεία ἐννοοῦσε τῆς Φρησκείας αὐτῆς τὴν διάδοσιν. Πᾶς δὲ ψευδοπροφήτης Ἰουδαῖος ἤθελε βεβαίως ἐπικυρώσειν αὐτὸν τὸν στοχασμὸν. Προελέχθη μ' ὄλον τοῦτο ὅτι ἡ Φρησκεία, τὴν ὁποίαν εἶχαν λάβειν παρὰ τοῦ Μωϋσέως οἱ Ἰσραηλῖται, ἐμελλε νὰ παραχωρήσῃ εἰς ἄλλην νεάν· ὡς εἰς Ἱερ. λή. 31: 'Ἰδοὺ ἡμέραι ἐρχονται, φησὶ Κύριος, καὶ διαθήσομαι τῷ οἴκῳ Ἰσραὴλ καὶ τῷ οἴκῳ Ἰούδα

διαθήκην καινὴν, οὐ κατὰ τὴν διαθήκην, ἣν διεθέμην τοῖς πατράσιν αὐτῶν,' κτλ.

Ὁμοιοσημάντους προφητείας δύνασαι νὰ εὕρῃς εἰς Ἱερ. λδ'. 40· Ἱεζ. λζ'. 26· Μιχαίου δ'. 1.

Προσφητεύθη παρομοίως, ὅτι τὰ μεγάλα ταῦτα ἀποτέλεσματα δὲν ἐμελλαν νὰ γεννηθῶσιν ὑφ' ὄλου τοῦ Ἰουδαϊκοῦ ἔθνους, ἀλλ' ὑφ' ἐνὸς ἰδιαιτέρου ὑποκειμένου τοῦ ἔθνους αὐτοῦ· τὸ δ' ἔτι μᾶλλον ἀξιοσημείωτον, ὅτι ὁ εἰς οὗτος ἐπαγγελθεὶς Σωτὴρ ἐμελλε νὰ καταφρονηθῇ καὶ ν' ἀπορριφθῇ ὑπὸ τοῦ ἰδίου αὐτοῦ λαοῦ, ὡς ἐμπορεῖς νὰ ἀναγνώσῃς εἰς Ἱησαίου νγ'. 3· καὶ ὅμως ὅτι αὐτὸς ἐμελλεν, ἂν καὶ ὑπ' αὐτῶν θανατωθῆς, νὰ συστήσῃ μέγα καὶ ἐκτεταμένον βασίλειον. Προφητείας περὶ τῶν διαφορῶν τούτων ἐμπορεῖς νὰ ἴδῃς εἰς Ἱησαίου δ'. 6· ἰα. 1· Ἱεζεκ. λδ'. 23.

Τὸν καιρὸν δὲ, ὅτε πολλὰ τούτων προσφητεύθησαν, (τὸ ὁποῖον οἱ σημερινοὶ ἀπιστοῦντες Ἰουδαῖοι μαρτυροῦν ὅτι συνέβη ἐξακόσια ἔτη πρὸ Χριστοῦ γενέσεως), καὶ προσέτι τὸν καιρὸν ὅποτε τὸ Εὐαγγέλιον πρῶτον ἐκηρύχθη, οὐχὶ μόνον δὲν ἦσαν οἱ Ἰουδαῖοι μέγα καὶ κραταῖον ἔθνος, ἀλλὰ καὶ μάλιστα δορυάλωτον καὶ εἰς ἄλλα ἔθνη ὑποτεταγμένον. Ὡστε, κατὰ πᾶσαν ἀνθρωπίνην εἰκασίαν, δὲν ὑπῆρχε τι παραδοξότερον τῆς ἐκφωνήσεως καὶ πληρώσεως τῶν προφητειῶν τούτων.

Τὴν πλήρωσιν ταύτην, γενομένην διὰ τῆς ἐκτεταμένης διαδόσεως τῆς Χριστιανικῆς Φρησκείας, ἐπροσδόκων μὲν οἱ πρῶτοι Χριστιανοί, πλὴν οὐδὲως εἶχαν ἰδεῖν αὐτὴν, ὡς ἡμεῖς εἰς τὴν βλέπομεν. Ἐβλεπαν ὅμως ὅτι ὅσα ἐπραξε καὶ ἔπαθεν ὁ Χριστὸς συνεφώνουν μετὰ τὰς προφητείας τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης· ὅτι αὐτὸς ἐγεννήθη τὸν καιρὸν, καθ' ὃν εἶχε προσφητευθῆν ὅτι ὁ Χριστὸς ἐμελλε νὰ ἔλθῃ, καὶ καθ' ὃν ἄπαν τὸ Ἰουδαϊκὸν ἔθνος περιέμενε τὴν ἐλευσίαν του· — ὅτι κατὰ τὴν ὁμολογίαν καὶ τῶν ἐχθρῶν αὐτοῦ ἐνήργει τὰ θαύματα, ὅσων εἰς τὰς προφητείας γίνεται μνήμη· 'Τότε ανοιχθήσονται ὄφθαλμοὶ τυφλῶν, καὶ ὅσα κωφῶν ἀκούσονται τότε ἀλείεται ὡς ἔλαφος ὁ χωλὸς, τρανὴ δὲ ἔσται γλωσσομοιγιάλων' (Ἱησαίου λέ. 5· Λουκᾶ ζ'. 22)· ὅτι, μ' ὅλα ταῦτα, εἶχεν ἀπορριφθῆν καὶ θανατωθῆν, ὡς προελέχθη· καὶ ὅτι οἱ μαθηταὶ ἐμαρτύρουν τὴν ἐκ νεκρῶν ἀνάστασιν αὐτοῦ, συμφώνως μετὰ ἄλλας προφητείας· 'Οὐκ ἐγκαταλείψεις τὴν ψυχὴν μου εἰς ἄδου, οὐδὲ δώσεις τὸν ἕσιόν σου ἰδεῖν διαφθοράν.' (Ψαλ. ιε. 10· Πράξ. β'. 17.)

Ταῦτα πάντα ὠδήγουν αὐτοὺς εἰς τὸν συμπερασμὸν, ὅποτε εὐλικρινῶς ἐξέταζαν, ὅτι ὅσα θαύματα ἐβλεπαν δὲν ἦσαν πονηρῶν πνευμάτων ἐνεργήματα, ἀλλ' ὅτι τὸ Εὐαγγέλιον προῆλθε τῶντι ἐκ Θεοῦ. Ἐξ ἄλλου μέρους, ἡμεῖς, οἵτινες δὲν ἴδαμεν πραγματικῶς τὰ ὁποῖα ἐκεῖνοι ἐβλεπαν θαύματα, ἔχομεν ἄλλο πλεονέκτημα, βλέποντες πόσον θαυμασίως τὰ ἔκτοτε συμβεβηκότα ἐπλήρωσαν τὰς προφητείας.

Ἡ ΣΦΟΔΡΑ ἐπιθυμία τοῦ πλοῦτου συνοδεύεται πάντοτε μετὰ τὴν ἀδικίαν. — ΚΟΡΑΗΣ.

Ο ΝΑΥΑΡΧΟΣ ΝΕΛΣΩΝ.

Ο ΟΡΑΤΙΟΣ ΝΕΛΣΩΝ ἐγεννήθη τὴν 29ην Σεπτεμβρίου, 1758, εἰς τὴν ἐπαρχίαν τῆς Ἀγγλίας Νόρφολκ. Δωδεκαετῆς ἔλαβε θέσιν ἐπὶ νηὸς 64 κανονίων, πλοίαρχος τῆς ὁποίας ἦτον ὁ θεῖος αὐτοῦ. Ἐπιστρέψας, ἐστάλη εἰς τὰς Δυτικὰς Ἰνδίας, ἐπομένως δ' ἔλαβεν αὐτὸν πάλιν ὁ θεῖος του εἰς ἄλλο πλοῖον, τὸν Θρίαμβον, ὅπου ἐμεινε μέχρι τῆς τότε γενομένης ἐκστρατείας εἰς τὸν ἀρκτικὸν πόλον, τὴν ὁποίαν συνώδευσεν ὡς ταπεινότητος ὑπάλληλος. Τὸ 1777 ἐξετασθεὶς κατὰ τὸ σὺνηθες, διωρίσθη δεύτερος τοποτηρητῆς τοῦ ναυτικοῦ· τὸ δὲ 1778 ἔγινε πρῶτος τοποτηρητῆς τοῦ Βρίστολ. Πλεύσας ἐπὶ τοῦ πλοίου τούτου εἰς τὰς Δυτικὰς Ἰνδίας, ἀνεδέχθη τὴν υπεράσπισιν τῶν προμαχῶνων τοῦ εἰς τὴν νήσον Ἰαμαϊκὴν Βασιλικῆς Λιμένος, Port Royal, ἀπειλούμενου τότε ὑπὸ τοῦ Γάλλου D' Eusting, καὶ μετὰ σειρὰν τῶν πλεον γενναίων ἐπιχειρήσεων ἤλωσε τὸ φρούριον San Juan, εἰς τὸν Μεξικανὸν Κόλπον· εἰς δὲ τὴν ὑπηρεσίαν ταύτην τόσον ἀπηύδησεν ἀπὸ τοὺς κόπους καὶ τὰς βασάνους δυσεντερίας, ὥστε ἠναγκάσθη νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὰ ἴδια.

Τὸ 1781 ὁ πλοίαρχος Νέλσον ἐπλευσε πρὸς βορρᾶν τὸν δ' Ὀκτώβριον 1782 ἐγνωρίσθη μετὰ τὸν Γουλιέλμον Δ', μικρὸν τότε ὑπάλληλον εἰς βασιλικὴν ναῦν. Τὸ 1787 νυμφευθεὶς, ἐμεινε εἰς τὴν Ἀγγλίαν μέχρι τοῦ 1793, ὅποτε διωρίσθη πλοίαρχος τοῦ Ἀγαμέμνονος, ὑπὸ τὸν Λόρδον Hood, καὶ τὰ μέγιστα διέπρεψεν εἰς Τέλω, Βαστίαν*, καὶ Καλοῦιον, — ἀνδραγαθίας ἐκτελέσας, 'τὰς ὁποίας,' λέγει ὁ Λόρδος Hood, 'δὲν δύναμαι ἰκανῶς νὰ ἐπαινήσω.' Εἰς τὴν πολιορκίαν τοῦ Καλοῦιου ἀπώλεσε τὸν ἕνα ὄφθαλμόν, ἀλλὰ δὲν ἐγένεον οὔτε μνήμη τοῦ ὀνόματός του εἰς τὴν ἐφημερίδα· περὶ τούτου δικαίως παρεπονέθη, προσθέσας, μετὰ πεποιθήσεως αἴσθημα, τὸ ὁποῖον ἰκανῶς ἐδικαίωσαν τὰ μετέπειτα συμβάντα, Κἂν ἔνα καιρὸν, θέλω ἀποκτῆσειν μεγάλην ἐφημερίδα ὅπως ἰδικήν μου. Τὸ 1796 προεβιβάσθη εἰς τὸν βαθμὸν μοιράρχου, καὶ ἐπλευσεν εἰς τὸ Πόρτον Φεράριον· τὸ δὲ 1797 μεγάλως συνήργησεν εἰς τὴν νίκην τὴν ἔξω τοῦ Ἀκρωτηρίου τοῦ Ἀγ. Βιγεντίου· διὰ δὲ τὴν ἐπίσημον αὐτοῦ ἀνδρείαν εἰς τὴν ναυμαχίαν ταύτην, προεβιβάσθη εἰς τὸν βαθμὸν ὑποναυάρχου, ἐγίνεν Ἱππότης τοῦ Λουτροῦ, καὶ ἠξιώθη τῶν προνομίων τῆς πόλεως τοῦ Λονδίνου. Τὴν 28ην Μαΐου, 1797, ὁ Ἱππότης Ὀράτιος Νέλσον μετέφερε τὴν σημαίαν αὐτοῦ εἰς τὸν Θεσέα, καὶ εἰς τὴν γενναίαν ἐφοδὸν κατὰ τῆς πόλεως Santa Cruz ἐκτυπήθη τόσον βαρέως εἰς τὸν δεξιὸν ἀγκῶνα, ὥστε ἀποτομῇ κατέστη ἀναπόφευκτος. Ἐκ δὲ τῆς ἐπισυμβάσης ἀσθενείας ἀναγκασθεὶς νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν πατρίδα, ἔλαβε σύνταξιν ἐτήσιον διὰ τὰς ἐκδουλεύσεις του.

* Ἡ Βαστία καὶ τὸ Καλοῦιον, κοινῶς Κάλβι, εἶναι ἀμφότεραι πόλεις τῆς Κύπρου, ἤτοι Κύπριας.

Πνεῦμα, ὁποῖον τὸ τοῦ Νέλσωνος, δὲν ἠδύνατο ν' ἀπρακτῆ πολὺν χρόνον, μάλιστα ὅτε ἡ πατρίς ἐχρειάζετο παρ' αὐτοῦ βοήθειαν. Τὸ 1798 ἐξέπλευσε μετὰ στολίσκου νὰ κατασκοπεύῃ τοὺς ἐν Τέλω Γάλλους· μετὰ μακρὰν δὲ καὶ δραστήριον καταδίωξιν, ἀφοῦ πολλάκις ἐματῆισαν τοὺς ἀγῶνας αὐτοῦ ἀνεμοζάλοι καὶ εἰδήσεις ἀβέβαιοι περὶ τῆς διευθύνσεως τοῦ ἐχθροῦ, ἐναυμάχησε τέλος εἰς τὸν Κόλπον τοῦ Ἀβουκίρ, καὶ ἐκέρδησε τὴν λαμπρὰν νίκην τοῦ Νείλου, ἐνόησαν πᾶν ὅ,τι ἄλλαι νίκαι εἶχαν ἀξιοθαύμαστον. Διὰ ταύτην ἐγίνε Βαρόνος Νέλσων, καὶ διὰ τὰς ἀκολούθους αὐτοῦ εἰς τὴν Σικελίαν ἐκδουλεύσεις ἐτιμήθη μὲ τίτλον Δουκὸς ὑπὸ τοῦ βασιλέως τῆς Σικελίας, καὶ μὲ ὑποστατικά, χορηγούντα ἐτησίως 3000 λίτρας στερλίνας. (Ἴδε Σελ. 17.)

Ἐπιστρέψας ἐκ τῆς Μεσογείου, ἀπέπλευσεν ὑπὸ τὸν Sir Hyde Parker κατὰ τῆς Δανίας. Μολονότι δὲ οἱ Δάνοι ἦσαν ἄριστα προητοιασμένοι, οἱ Ἀγγλοὶ ὅμως ἔδειξαν τσαυτὴν ἀνδρείαν, ἰκανότητα, καὶ κρίσιν εἰς τὴν ἐν Κοπενάγη μάχην, ὅσην εἰς τὴν τοῦ Νείλου· ἦτον ἡ φρικωδεστάτη ὄλων τῶν συμπλοκῶν, καὶ νίκη τόσο ἐντελής, ὅσον ἄλλη ὁποιαδήποτε. Τὸ ἄμεσον αὐτῆς ἀποτέλεσμα ἦτο συνθήκη, ἣτις ἐτελείωσε τὸν πόλεμον, διαλύσασα τὴν βόρειον ὁμοσπονδίαν.

Εἰς τὸν βαθμὸν ὑποκόμητος ὑψωθείς ὁ Νέλσων, ἀνεπαύθη ὀλίγον εἰς τὰ ἴδια του ὑποστατικά, χαϊρόμενος τὰς ἀνταμοιβὰς καὶ τιμὰς, τῶν ὁποίων τόσο δικαίως ἠξιώθη· ἀλλὰ μετὰ τὴν ἀνανέωσιν τοῦ πολέμου, διωρίσθη, κατὰ τὴν ὁμόφυχον ἐπιθυμίαν ὄλου τοῦ ἔθνους, ναύαρχος τοῦ παρασκευαζομένου τότε στόλου πρὸς συμπλοκὴν μὲ τοὺς ἠνωμένους στόλους τῆς Γαλλίας καὶ Ἰσπανίας. Τὴν 21ην Ὀκτωβρίου, 1805, συναπηντήθη μὲ αὐτοὺς ἐξω τοῦ Ἀκρωτηρίου Τραφαλγάρ, περὶ τὰ ἐξήκοντα μίλια πρὸς ἀνατολὰς τῶν Γαδεΐρων· τὸ ὑπ' αὐτοῦ δ' ἐκδοθὲν ἔσχατον σύνθημα ἐθέχθη μ' ἐνθουσιαστικὴν ἐπικρότησιν ὅλος ὁ στόλος, — Ἡ Ἀγγλία ἐλπίζει εἰ νὰ πρᾶξῃ καθεῖς τὸ χρέος του. Αὐτὸς ὁ ἴδιος προηγῆθη, ἐφορμήσας ἐπὶ τῆς Νίκης κατὰ τῆς Ἰσπανικῆς νῆος Ἀγιοτάτης Τριάδος, 136 κανονίων· δίδων δὲ αὐτὸς παράδειγμα τῆς φιλανθρωπίας, τὴν ὁποίαν εἰς ἄλλους θερμοῦς συνίστα, καὶ τὴν ὁποίαν ἐφιλοτιμεῖτο νὰ κάμῃ χαρακτηριστικὸν τοῦ Βρετανικοῦ στόλου, διέταξε νὰ παύσωσι πυροβολοῦντες κατὰ δικρότου τινὸς, ὑποθέτων ὅτι αὐτὸ εἶχεν ἤδη καταβιβάσει τὴν σημαίαν. Ἐκ τῆς νῆος ταύτης, τὴν ὁποίαν τοιουτοτρόπως εἶχε δις σώσειν, ἔλαβε τὴν θανάσιμον πληγὴν. Φορῶν, παρὰ γνώμην τῶν ἀξιωματικῶν αὐτοῦ, τοὺς ἀστέρας τῶν διαφόρων ταγματῶν, ὑφ' ὧν εἶχε τιμηθῆν, ἐγίνε σημάδιον εἰς τοὺς ἀπὸ τὰ ὕψη τῶν καταρτίων πυροβολοῦντας. Εἰς τὴν μίαν καὶ τέταρτον, κατὰ τὴν ἀκμὴν τῆς ναυμαχίας, παρετηρήθη πίπτων ἐπὶ τοῦ καταστρώματος· στρέψας δὲ πρὸς τὸν πλοίαρχον, ἐξεφώνησεν ἀσθενῶς, "Ἐγὼ πλέον ὑπάγω, πλοίαρχε· μοῦ διεπέρασαν τὸ ραχοκόκαλον!" Ἀλλ' ἀκόμη καὶ τῶρα, εἰς τὰς οὐνάς καὶ εἰς τὴν ἀγωνίαν τοῦ θα-

νάτου, ἔδειξε μεγίστην ἐτοιμότητα πνεύματος· ἐξέδιδε προσταγὰς μὲ τὴν αὐτὴν γαλήνιον κρίσιν, ἐνεψύχωνε δ' ἅπαντας μὲ τὴν αὐτὴν ἀνδρείαν, τὴν ὁποίαν τσακίς εἶχε δείξει. Προσευχῆθη ὑπὲρ πατρίδος· τελευταίας δὲ φωνὰς, εἰς τὸ τέλος τοῦ ἐνδόξου σταδίου του, ἤκουσε τὰς διὰ τὴν νίκην κραυγὰς καὶ ἀνευφημίας τῶν Ἀγγλῶν ναυτῶν, — νίκην μεγάλην, ἀκόμη καὶ μ' ὁποιαδήποτε τῶν ἰδίων αὐτοῦ παραβαλλομένην.

Ὁ θάνατος τοῦ Νέλσωνος ἦτο συμφορὰ, τὴν ὁποίαν καὶ ἡ τόσο λαμπρὰ νίκη δὲν ἔσχυε νὰ ἐλαφρύνῃ· ἔχασεν αὐτὸν ἡ πατρίς του, ἀφοῦ κατέστη ἀγάπης ἐξίσου καὶ θαυμασμοῦ ἀντικείμενον· ἐθρηνοῦσεν ἡ Ἀγγλία, ὄχι μόνον διότι ἐστερήθη τὸν μέγιστον αὐτῆς θαλασσινὸν ἥρωα, ἀλλὰ καὶ διότι δὲν ἠμπορεῖ νὰ πληρώσῃ τὰς ἐκδουλεύσεις ἐκείνας, δι' ὧν ἐξησφαλίσθη τὸ κλέος, ὁ πλοῦτος, καὶ ἡ ἀσφάλεια τοῦ ἔθνους. Ἄλλο τι παρὰ τιμὰς μετὰ θάνατον δὲν ἠδύνατο νὰ τὸν ἀποδώσῃ· σώζεται ὅμως καὶ περιθάλλεται τὸ μνημόσυνον αὐτοῦ μ' αἰσθήματα μόλις πρότερον ἐγνωσμένα, καὶ ὁ Νέλσων εἶναι μέχρι τῆς σήμερον ἡ δόξα καὶ τὸ καύχημα τῶν Βρετανῶν.

Εἰς αὐτὸν ἐνουπῆρχαν ὄλαι σχεδὸν αἱ ἀρεταί, ὅσαι κυρίως ἀνυφόνουν καὶ λαμπρύνουν τοὺς ἀνθρώπους· ἦτον ἀγγίνους, σταθερὸς εἰς τὰς ἀποφάσεις, ὄλα τὰ σχέδιά του ἐκτελῶν μὲ τὴν πλεον ἀτάραχον γενναϊότητα. Εἰς τὴν θερμότητα τῆς μάχης δὲν ἐλησμονεῖ τὸ ἔλεος, ἔχαιρε δ' εἰς τὰς νίκας τόσο διότι παρεῖχαν εἰς αὐτὸν τὰ μέσα τοῦ σώζειν, ὅσον διὰ τᾶλλα ἐξ αὐτῶν πλεονεκτήματα. Ἐνα μεγάλον σκοπὸν εἶχε, τὸ καλὸν τῆς πατρίδος του· μίαν ἐπαινετὴν φιλοτιμίαν, τὰς παρ' αὐτῆς ἀνταμοιβὰς· τίς μᾶλλον συνήργησεν εἰς τὸ πρῶτον; τίς μᾶλλον ἠξιώθη τοῦ δευτέρου;

ΚΑΤΟΡΘΩΜΑ ΤΟΥ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΥ ΚΥΝΟΥ.

Εἰς τὸν Α'. Τόμον τῆς Ἀποθήκης, Σελ. 49, περιεγράψαμεν τὸν γενναῖον Κύνα, τὸν ἐκ τῆς Ἀμερικανικῆς νήσου Νέας Γῆς, (Newfoundland) εἰπόντες, μεταξὺ ἄλλων, ὅτι πολλάκις σώζει ἀνθρώπους ἀπὸ πνιγμῶν, καὶ δόντες μάλιστα ἐν ἀξιοσημείωτον τούτου παράδειγμα. Ὅμοιον τι συνέβη ἐσχάτως εἰς τὴν Ἀγγλίαν. Κύριός τις διέβαινε δρόμον, τὸν ὁποῖον, ἐκχειλίσας ὁ ποταμὸς διὰ τὰς ἀφθόνας βροχάς, εἶχε καταπλημμυρίσει· ἡ ἄμαξα, ἀφοῦ πλέον ὁ ἵππος δὲν ἠδύνατο νὰ βαδίξῃ, ἐχώθη εἰς τὰ ὕδατα. Ὁ δὲ κύων, ὅστις ἐκολύμβηα πρὸ τῆς ἀμάξης, βλέπων ὅτι αὐτὴ δὲν ἤκολούθει, ἐπέστρεψεν, ἔδυσε, καὶ λαβὼν τὸν κύριον αὐτοῦ, τὸν ἔφερεν εἰς ξηρὰν. Μετέπειτα, καὶ πάλιν δύσας, ἤρπασε τὸν ἵππον ἀπὸ τὸ ὕδιον, καὶ κρατῶν τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ ὑπὲρ τὰ ὕδατα, τὸν ἔφερεν ἔως εἰς τὴν ὄχθην. Ἐν τῷ μεταξὺ, συνελθὼν ὁ κύριος τοῦ γενναίου σκύλου, καὶ ἰδὼν αὐτὸν εἰς τὴν ὄχθην προσπαθοῦντα νὰ κόψῃ τὰ δεσμίματα τῆς ἀμάξης, τὸ βάρος τῆς ὁποίας ἐβάστα τὸν ἵππον μέσα εἰς τὰ ὕδατα, συνέδραμε καὶ αὐτὸς, ὥστε καὶ οἱ δύο ὁμοῦ ἀπήλλαξαν τὸν ἵππον.